

Lord Lister

genaamd De groote Raffles Onbekende.

No. 587

De gestrafte Kwakzalver

15 Cent

CIGARETTES EGYPTIENNES

DUBEC

J.V.K.

1re Sorte fabriquée des **DUBEC SCHWANN**
 2e " " " " **DUBEC SCHWANN**
 3e " " " " **DUBEC ARUMATI**
 4e " " " " **DUBEC**

J. VAN KERCKHOFF, AMSTERDAM

Medaille d'Or 1889, Argent Diplôme d'honneur
 de la Société Régionale d'Amsterdam 1890
 de Paris 1889

NIEUWE SERIE.

DE GESTRAFTE KWAKZALVER.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Carter**, **Buffalo Bill**, **Raffles** of **Wie is de Misdadiger?** zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes **Dubec**.

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

Een verliefde oude gek.

BEWAAR UW OMSLAGEN

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 238
Wie is de Misdadiger	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Op een fraaien zomerochtend bevonden zich in de groote voorkamer van een der grootste huizen van Regentspark een drietal mannen bijeen.

Twee hunner waren zeer chic gekleed en hadden over hun wit zijden overhemd een elegant huisjasje, aangeduid met den naam: coin du feu, aangeschoten. De derde had een zwart pak aan en droeg een witte das, terwijl hij bovendien een rood en wit gestreept werkjasje aan had.

Het viel niet moeilijk hieruit op te maken, dat hier een bediende voor zijn meesters stond.

Inderdaad was dit ook het geval en de naam van den man in het gestreepte jasje luidde Gaston.

Hij was reeds niet jong meer, zooals op te maken viel uit zijn witte haren en niet meer kaarsrechte houding.

De heeren echter waren nog in de kracht

Raffles 587

van hun leven. De een, die de heer des huizes scheen te zijn, was lang en slank en had gitzwarte haren, ofschoon het aan de slapen eenigszins begon te grijzen. Hij had mooie doordringende oogen van een onbestemde kleur, welke naar het grijs zweemde en die nu en dan als met een gloed van gesmolten metaal konden schitteren.

De andere was iets kleiner van stuk, maar eveneens van zeer goede proportie, blond met blauwe oogen en eenige neiging naar corpulentie.

Deze beiden waren niemand anders dan Lord Edward Lister en zijn vriend en secretaris, Charles Brand.

Zooals de getrouwe lezers van deze verhalen weten, woonde Lord Edward Lister, die onder den naam John Raffles nu reeds vele jaren allerlei daden bedreef, welke door de politie niet anders konden worden beschouwd

als wandaden, in deze villa onder den naam Lord William Aberdeen, een naam waarop, wegens parentage met zijn familie, hij volkomen recht had en die hem nu schitterende diensten bewees, daar hij hierdoor een dubbel leven kon leiden, het leven van gentleman-inbreker en van filantroop, in welke laatste hoedanigheid hij bijna al de schatten, welke hij aan rijke nietsnutters ontroofde, wegschonk aan openbare stichtingen van liefdadigheid.

Wanneer wij zeggen, dat Raffles een gentleman-inbreker is, duiden wij daarmee zijn kwaliteit in het algemeen aan en willen daarmee niet zeggen, dat hij niets anders zou doen dan inbreken.

Dit zou bezijden de waarheid zijn, want er gingen vaak weken, ja maanden om, dat Raffles geen inbraak pleegde, ofschoon hem dit niet belette, zijn slachtoffers gewoonlijk op zeer origineele wijze, die bedragen afhandig te maken, waarop hij meende voor zijn armen en noodlijdende instellingen recht te hebben.

Hij huldigde inderdaad de stelling, welke zoo vaak abusievelijk aan andere personen of categorieën van personen wordt toegeschreven, namelijk die, welke is samengevat onder de spreuk: Het doel heiligt de middelen.

Hij verloor nimmer zijn doel uit het oog en dat doel was: alles wat in deze wereld verkeerd en onrechtvaardig was, zooveel mogelijk goed te maken en de rechtvaardigheid te doen zegevieren.

Zij, die weten, dat de wetgeving van den Staat vaak alleen de kleine booswichten weet te treffen, terwijl de groote boosdoeners, zij die de onrechtvaardigheid en onverdraagzaamheid „en gros" beoefenen, haar weten te ontduiken, zullen moeten toegeven, dat Raffles een nuttig werk verrichtte en veel wat in deze wereld krom is, recht zette.

Wanneer hij zekerheid had, dat de een of andere rijkard op onrechtvaardige wijze zijn rijkdommen had verkregen, zijn medemenschen had uitgezogen, of ze bestolen had, dan kon hij dat niet lijdelijk aanzien. Dan kwam zijn rechtvaardigheidsgevoel in opstand en dan besloot hij, om daar, waar de wet te kort schoot zelf aan het werk te gaan, om naar zijn eigen oordeel en beste weten te handelen.

De resultaten waren meestal niet gering.

Gewoonlijk werd het „slachtoffer" stevig aan den tand gevoeld en diens brandkast flink wat lichter gemaakt.

Dit feit kwam de bestolene gewoonlijk den volgenden ochtend te weten, niet door het openstaan van een brandkastdeur of zoo iets, want de gentleman-inbreker deed zijn naam eer aan en zorgde er altijd voor den ouden toestand, naar het uiterlijk weer te herstellen, maar door het vinden van een briefje, waarin de meesterdief zijn slachtoffer volledig op de hoogte bracht van hetgeen geschied was.

Niet lang daarna werd de een of andere stichting van openbare liefdadigheid, een weeshuis, een hospitaal of iets dergelijks, begiftigd met een flinke som gelds, welke genoemde inrichting weer voor geruimen tijd er bovenop hielp.

Deze giften werden geschonken door Lord William Aberdeen, maar niemand kreeg het in zijn hoofd ook maar in de verste verte te veronderstellen, dat deze bekende filantroop te vereenzelvigen viel met den gentleman-inbreker, die door iedereen, wiens geweten niet volkomen zuiver was, zeer terecht werd gevreesd.

Maar, zooals gezegd, er gingen vaak weken en maanden om, dat Raffles geen inbraak pleegde, terwijl hij toch zijn liefdadigheid bleef beoefenen. De sommen, welke hij daartoe noodig had, bleven hem ook zonder inbraken toevloeien, daar Raffles geen enkel middel schuwde, dat kon dienen om hem zijn doel te laten bereiken.

In den loop van dit verhaal zal blijken op welke origineele wijze hij vaak te werk ging.

Zooals gezegd, bevonden Raffles en zijn vriend Brand, die hem op bijna al zijn tochten vergezelde en vaak een zeer gewaardeerde hulp daarbij was, zich in het voorvertrek van Raffles' woning. Zij zaten in een paar gemakkelijke stoelen en hun oude bediende Gaston, die Raffles reeds vele jaren trouw diende, stond tegenover hen.

De man keek tamelijk bedrukt, terwijl Brand hartelijk zat te lachen.

„Je lacht, Charly?" vroeg Raffles. „Inderdaad, de heele zaak is eigenlijk belachelijk! Men zou het werkelijk nauwelijks voor mogelijk houden, dat de broeder van mijn juweel

van een kamerdienaar Gaston, de oude Frederik, die nog steeds het voorkomen van een fatsoenlijk mensch heeft, nog zoo'n dwaasheid begaat! Dat die oude kerel, die reeds dicht bij de zestig is, nog trouwplannen heeft en naar de liefde dingt van een twintigjarig meisje!

„Hij heeft, ten einde in haar oogen nog als een jeugdig, sterk man te verschijnen, van den beruchten wonderdokter, Knot in Oxford street, voor veel geld het verjongingselixer van graaf de St. Germain gekocht. Ik vind de onbeschaamdheid van dien wonderdokter des te verachtelijker, omdat hij den armen kerel, bij wien het middel natuurlijk hoegenaamd niet baatte, dezen brutalen brief schreef.”

Bij deze woorden reikte Raffles zijn secretaris een brief over, welke hij zoo juist van Gaston had ontvangen.

„Daar, neem en lees mij dat epistel eens voor, met den welluidenden klank van je stem, opdat ik mij amuseeren kan bij het hooren van den inhoud.”

„Met genoeg Edward!” antwoordde Brand en begon:

„Geachte Heer!

Alhoewel ik het betreur, dat mijn verjongingselixer de gewenschte uitwerking bij u niet gehad heeft, moet ik toch afwijzend beschikken op uw verzoek, u de daarvoor betaalde som van vijf pond sterling terug te geven, omdat ik u reeds vooraf mededeelde, dat ik voor een goede uitwerking van het middel, waarvan de bereiding zeer kostbaar is, in geen geval kan instaan, als u niet met de meeste nauwgezetheid een zoodanig diët in acht neemt, als ik bij gebruik van het middel heb voorgeschreven.

Ik stel u voor om de kuur opnieuw te beginnen en voor dit geval ben ik bereid u een flesch van dit geneesmiddel voor een eenigszins lageren prijs te leveren.

Hoogachtend,

JAMES KNOT, Arts.

„Een mooi briefje, vind je ook niet, Charly?” vroeg Raffles, toen Brand den brief nijdig op tafel wierp.

„Wat moeten wij met dien dokter Knot be-

ginnen? Vind je ook niet, dat hem een voorbeeldige straf moet toegediend worden?”

„Ja, zeker!” antwoordde Brand.

„Die mijnheer Knot, dien de patiënten, zelfs uit de eerste kringen der maatschappij, reeds sedert jaren bezoeken, ten einde bij hem raad en hulp te vinden, is reeds te overmoedig geworden, door de bereidwilligheid waarmede hem ontzaglijke sommen als het ware in den schoot worden geworpen. Hij denkt het recht te hebben de lijdende menschheid op schaamte looze wijze uit te kleeden.

„Men moest dien man zoo spoedig mogelijk het handwerk verbieden.”

„Dat is ook mijn meening,” gaf Raffles ten antwoord.

„De man huldigt natuurlijk het denkbeeld, uitgedrukt door het Latijnsche spreekwoord: Mundus vult decipi, dicipiatur ergo, hetgeen, zoals je weet, wil zeggen: De wereld wil bedrogen worden, bedrieg haar dus.

„Ofschoon ik tot op zekere hoogte het met deze stelling eens ben, gaat onze dokter Knot toch veel te ver, daar hij arme menschen, evengoed als de rijke, ingebeelde zieken tot zijn slachtoffers maakt en dat is iets, dat tegen mijn aangeboren en sterk ontwikkeld gevoel van rechtvaardigheid strijdt en waartegen ik dus opkom, niet alleen in theorie, maar ook in practijk.

„Ik was dit reeds van plan, toen ik na onze terugkomst uit Schotland van Gaston hoorde, dat die arme Frederik vreeselijk veel pijn had en toen hij mij op mijn vraag, wat zijn broeder scheelde, bekende, dat hij het middel van den wonderdokter in Oxford street had beproefd, hetwelk in plaats van hem te versterken, een zoodanige uitwerking op hem had, dat juist het tegendeel plaats had van hetgeen hij gehoopt had, want hij gevoelde zich daardoor vreeselijk ellendig.” —

Nadat hij dit gezegd had, wendde hij zich tot Gaston, die er al dien tijd als een boetvaardige zondaar bij had gestaan en vroeg hem:

„Hoe gaat het op 't oogenblik met Frederik, Gaston? Gevoelt hij zich nu wat beter?”

„Het gaat nogal mylord,” antwoordde de oude dienaar bedremmeld, „het is niet erger, maar toch ook nog lang niet beter. Hij heeft

nog geregeld aanvallen van pijn en naar het mij voorkomt, is hij nogal kleinzeurig ook, zoodat" . . .

Raffles begon te lachen en viel zijn bediende in de rede met de woorden:

„Zwijg er maar over, Gaston, ik weet wat je zeggen wilt. Wij, mannen, hebben bij de vrouwen den naam van kleinzeurig te zijn en ik zou haast gelooven, dat ze gelijk hebben.

„Maar, à propos, ik zou Frederik wel eens willen spreken. Kan je niet een boodschap sturen naar je broer en hem vragen of hij eens hier komt?"

„Dat hoeft niet mylord," antwoordde Gaston, „het treft toevallig, dat Frederik hier is. Hij gevoelde zich vanavond wat beter en is toen hierheen gekomen, omdat hij eens met mij wilde praten, maar hij heeft zoo juist weer een krampaanval gehad en, om u de waarheid te zeggen, mylord, — het is alles behalve een pretje, om daarbij tegenwoordig te zijn. Hij trekt de scheefste gezichten en schreeuwt als een mager varken. Ik heb hem al eens naar huis willen sturen, maar hij schijnt er niet veel zin in te hebben. Hij is bang, dat hij op straat van die aanvallen krijgt en heeft me gevraagd of hij van avond niet bij mij op mijn kamertje kan slapen. Hij zegt, dat hij hoopt, dat het morgen veel beter zal zijn. Ik weet niet wat ik doen zal, mylord."

„Nu Gaston," antwoordde Raffles, „ik geloof, dat we hem dat maar moeten toestaan; maar vraag hem, vóór hij naar bed gaat, of hij even hier komt, ik wil hem toch even spreken."

Gaston boog toestemmend het hoofd en ging de kamer uit, om zijn broer te roepen. Hij vreesde, dat deze een kwaad kwartiertje bij zijn meester zou hebben, die natuurlijk niet zou nalaten hem eens even te bespotten.

Een minuut later stond de oude Frederik, die wel een hoofd grooter was dan zijn broer, maar ook reeds geheel grijs haar had, voor Lord Lister.

„Welnu, Frederik," vroeg Raffles hem en richtte zijn grijze oogen welwillend, maar toch eenigszins spottend op hem: „Hoe gaat het je? Werkt het verjongings-elixer goed of niet?"

„O, uw lordschap heeft goed spotten!" antwoordde de gevraagde met een bedroefd ge-
laat. „Maar wanneer u zelf ondervinden

moest, wat ik lijd, sedert ik dit verwenschte drankje gebruikt heb, dan zoudt u zeker niet spotten!"

Met een zacht gesteun wees hij naar de maagstreek.

„Het is niet te beschrijven, welk een pijn ik in de maag heb en het hoofd brandt mij! Ik heb een gevoel, alsof ik strychnine of rattekruid heb ingenomen. De satan moge dien schurk van een dokter halen!"

„Dat is geen zeer vrome, of Christelijke wensch," zei de lord. „Maar ik begrijp je verontwaardiging, ouwe jongen! Als ik de zaak goed beschouw, dan heb jij zelf de schuld, dat jij je zoo onwel gevoelt. Hoe kan een verstandig mensch van jou leeftijd, die zijn vijf zintuigen bij elkander heeft, zich zóó laten bedriegen?"

„Hoe ben je er eigenlijk toe gekomen om dit middel te kiezen?"

„Je bent in weerwil van je zestigjarigen leeftijd toch nog altijd een kras man. Waarom wilde je je jonger en mooier maken? Kan de knappe Mabel, die een goeden smaak toonde, toen zij haar oogen op jou vestigde, niet tevreden met je zijn, zooals je van nature bent?"

Weemoedig knikte de oude met het hoofd.

„Ach, mylord!" zuchtte hij, „ik heb altijd zoo'n kleinen dunk van mij zelf" — Frederik vertrok op dat oogenblik zijn gelaat alsof hem een maagkramp overviel, — „dit eenvoudige meisje, meende dat ik een knappe kerel ben, maar dat ik — o, sapperdelappapap, „verekskeseer, mylord, mijn maag, ziet u, ik zei, — maar dat ik, om haar hart te veroveren, toch nog mooier en vooral wat jonger zijn moest! — en zoo ben ik op de gedachte gekomen, om mij tot dien vervloekten dokter in Oxfordstreet te wenden om mij bij hem te laten verjongen. Ach, mijnheer, wat doet men niet, als men zoo'n verliefde, oude ezel is en als zoo'n kleine kat iemand om de kin strijkt!"

„All right, Frederik, dan doet men zelfs de onwaarschijnlijkste dingen. De hoofdzaak is, dat je nog te rechtertijd tot inzicht bent gekomen?" zei lord Lister lachend. „Bemoei je niet met de vrouwen, en ook niet met wonderdokters; want dat is in alle geval gevaarlijk! — Raadpleegde je Dulcinea, ten einde haar

schoonheid nog te verhoogen, misschien ook den beroemden wonderdokter?"

Frederik haalde angstig en ongerust de schouders op.

„Dat weet ik niet, mylord," antwoordde hij. „Het is wel mogelijk, want Mabel is, voor zoo ver ik weet, kamenier bij miss Knot, de dochter van dien kwakzalver en zij verzekerde mij meermalen, dat al haar vriendinnen beweerd hebben, dat zij veel jonger en aanvulliger geworden waren, sedert zij onder behandeling van den dokter kwamen. Dit bewoog mij juist om ook naar hem toe te gaan. Ach, waarom heb ik dat gedaan! o, sandsiedemenopelapristipel, o, krimeneele, o, hellebiegelobarkameropsievel! Ach, ik kan het niet meer uithouden — ik —"

Frederik had zijn beide armen over zijn maagstreek geslagen en boog zich nu bijna dubbel, waarschijnlijk ten gevolge van een hevigen aanval van maagkramp, die den ouden man allerlei vieze gezichten deed trekken en hem half tot razernij bracht.

De menschheid is nu eenmaal wreed en de oude Frederik maakte zó'n bespottelijk figuur, dat Brand zich subiet om moest keeren, om niet in lachen uit te barsten, vooral om de dwaze geluiden, die hij uitstootte en hetgeen hem eenige verlichting scheen te brengen.

Raffles echter hield zich goed, wachtte tot Frederik uitgehellebiegelopsievelt was en zei toen:

„Een oogenblik, Frederik, een oogenblik nog!"

Lord Lister stond op, en ging met den brief van Knot naar den ouden man.

„Beantwoord mij vlug een vraag en dan kan je gerust naar bed gaan; ik wil je daarvan niet langer terug houden.

„Hadt je niet, nadat je tot de overtuiging bent gekomen, dat Knot je met zijn drank bedrogen had, hem een brief geschreven en teruggave gevraagd van het door jou betaalde geld?"

„Jawel, mylord!" antwoordde Frederik. „Ik heb er ook antwoord op gekregen."

„Dat weet ik, Frederik," hernam Lord Lister, „want dien brief heb ik hier. Gaston, je broer heeft hem op mijn verzoek ter inzage gegeven. Dokter Knot denkt er dus niet aan om

aan je billijk verlangen te voldoen. De som gelds, die je hem betaald hebt, is dus weggegooid. Maar ik verheug er mij intusschen over, dat ik op deze wijze eindelijk eens te weten gekomen ben, hoe die zwendelaar handelt, die, als het mij mogelijk is, den langsten tijd zijn handwerk gedreven zal hebben.

„Je stemt er toch in toe, Frederik, dat ik en mr. Brand je genoegdoening verschaffen?"

„O, mylord, dat zou niet meer dan recht en billijk zijn!" riep de oude bediende. „Doe, zoo als u meent te moeten doen; ik geef u gaarne mijn zegen. Pakt dien dokter eens flink aan. Het verjongingsmiddel heeft mij vijf pond gekost — vijf pond en ik ben door dit rattekruid doodziek geworden; bovendien heeft Mabel mij uitgelachen, toen ik den eersten aanval na het gebruik van den duivelsdrank kreeg; uitgelachen heeft zij mij, precies zoo als uw lordschap en mr. Brand nu doen. Neemt het mij niet kwalijk, mijne heeren, ik moet — ik wil — ik heb vreeselijke maagkrampen — — o, sjiep, sjapsjop, frrrrgensuuuumorikolatovarrrrrrhumpfffff, hellhillholapie."

„Ga heen oude vriend, ga heen!" zei lord Lister lachend; „ik hoop, dat je heel spoedig hersteld zult zijn!"

De oude Frederik hoorde hem reeds niet meer; doodsbleek trok hij de deur open en stormde als een waanzinnige de gang door, de trap af, naar het sousterrain.

Maar lord Lister en Brand vielen lachend in hun stoelen.

„Drommels, dat verjongingselixer moet iets vreeselijks zijn!" riep Brand.

Maar de beide heeren gaven slechts enkele minuten den vrijen teugel aan hun vroolijken luim, want lord Lister stond weldra op, ging naar een kast en nam daaruit een flesch, die nog slechts half gevuld was met een roode vloeistof en die voorzien was van een in het oogspringende etiquette; hij toonde die aan Charly Brand.

„Zie hier, mijn jongen!" zei hij tot hem. „Dit is de verjongingsdrank van Knot. Ik heb dien stilletjes van Gaston gekregen, opdat Frederik niet ten tweeden male in verzoeking zou komen om er van te gebruiken.

„De drank is gisternamiddag op mijn verzoek scheikundig onderzocht. Ze bestaat

slechts uit een mengsel van appelwijn, aard-appelsiroop, zuring, rhabarber, sjalappe, Arabische gom en geconserveerde pruimen, met een kleine dosis cascara — de werkelijke waarde er van is misschien een halve shilling en Knot verkoopt die rommel voor vijf pond, zegge vijf pond. Vindt je dat ook geen schandaal, een gemeene diefstal, die zijns gelijken niet heeft?

„In allen gevalle echter heeft dit middel nog een zekeren voorrang boven de andere middelen van den zwendeldokter.

„Het werkt ten minste niet levensgevaarlijk! Zoo als ik weet, kan men dit van de overige preparaten niet zeggen; enkelen slechts uitgezonderd, zooals de zenuwbeschermer, die slechts uit twee elastieken propfen bestaat, waarmede de patient des nachts zijn ooren moet dichtstoppen, opdat zijn zenuwen door geen geluid gestoord worden.

„Ook de geheugen-limonade is zeer onschuldig; ze bestaat slechts uit glycerine, water en eenig phosphorzuur en benadeelt alleen de geldbeurzen van de patienten.

„Inderdaad, Charly, James Knot kan alles genezen; er bestaat voor hem geen ziekte, die hij niet overwinnen kan. Hij verbeeldt zich dat zelf ook, want door zijn verbeelding alleen kan hij suggereerend op zijn patienten werken, die allen bij hem zweren.

„Men verkondigt in Londen overal zijn lof. Zijn wachtzalen in Oxfordstreet worden steeds door hulpzoekenden belegerd.

„Mannen en vrouwen, arm en rijk, van den hoogsten tot den laagsten stand, allen gaan om hem te consulteeren. Alleen wij, Charly, hebben ons tot dusverre er van onthouden, hem te bezoeken.”

„Inderdaad, Edward, dat is zoo!” zei Brand, „maar ook wij behooren, ten minste op dit oogenblik, niet tot de gezondste menschen.”

„Zoo?” vroeg Raffles verwonderd. „Hoe bedoel je dat?”

„Wel, sedert onze terugkomst uit de Schotsche Hooglanden, een reis, die ons zooveel geld gekost heeft, lijden onze geldbeurzen zonder twijfel aan de vliegende tering!”

„Ik zal dat niet tegenspreken,” antwoordde Raffles zuchtend en opende zijn portemonnaie, die bijna geheel leeg was.

„Meen je dan misschien, dat wij bij dokter James Knot genezing kunnen vinden voor deze kwaal?”

„Natuurlijk!” antwoordde Brand. „Je zoudt dat euvel natuurlijk onmiddellijk kunnen genezen door een tochtje te gaan maken naar een van je schatkamer-eilanden, maar ik vind het een beetje kleineerend, om dat te doen. Je werkt nu reeds jaren achtereen, zonder je voorraadschatten aan te spreken en alleen door de beurzen en brandkasten van den misdadigen rijkdom op behoorlijke wijze te ontlasten en nu zou ik het niet overeenkomstig jouw opvattingen vinden, dat je een verren tocht ging ondernemen om je contanten aan te vullen, terwijl ze eigenlijk voor het grijpen liggen bij dien kwakzalver. De man moet immers wel gedurende de reeks van jaren, waarin hij voor het heil der menschheid gewerkt heeft, onmetelijke schatten verzameld hebben, anders zou hij niet, om zich bij de autoriteiten bemind te maken en steeds weer nieuwe eerbewijzen machtig te worden, ieder jaar zooveel duizenden ponden sterling aan sommige hooggeplaatste ambtenaren kunnen geven, die aan het hof invloed kunnen uitoefenen.”

„Je hebt gelijk,” zei Raffles peinzend, terwijl hij een sigaret opstade. „De man moet wel zeer rijk zijn. Denk eens, Charly, welke groote fabrieken Knot in Barking heeft; daar werken meer dan vijfhonderd menschen om de zwendeldranken gereed te maken, waarmede het zieke menschedom gelukkig gemaakt wordt. Wij kunnen er ons immers ook van overtuigen, hoe het gesteld is met de financiën van den dokter.

„Het zou ons vermoedelijk niet eens zwaar vallen, de tering in onze portemonnaie spoedig te genezen. Waarlijk, Charly, het beste zal zijn, dat wij spoedig een bezoek aan Knot brengen.”

„Dat ben ik geheel met je eens!” zei Brand. „Ik zou er wel dadelijk willen heengaan.”

„Neen, neen, niet te gauw, mijn jongen, vergeet niet, dat wij nog eenige voorbereidingen moeten treffen, allerlei informatiën hebben in te winnen betreffende mr. Knot en ook kalmpjes hebben te overleggen, op welke wijze wij hem het beste naderen kunnen. Ik geloof, dat het toeval ons gunstig is. Zooals je bereids uit

de couranten zult gelezen hebben, geeft mr. Knot morgenavond een schitterend maskerafedeest te zijnen huize, omdat hij onlangs weer een voorname ridderorde heeft gekregen. Dan is er misschien wel gelegenheid voor ons om eens in troebel water te visschen!"

„Zooals je wilt, Edward!" gaf Brand ten antwoord. „Dan zal ik maar tot morgenavond geduld hebben!"

De DUBEC No. 4 in roode verpakking
bestaan reeds 40 jaar.
De DUBEC No. 3 zijn met Goudmondstuk.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Drie gemaskerden.

Het fraaie zomerweder hield geen stand.

Londen ontwaakte den volgenden ochtend met een grijzen hemel boven zich, die het zonlicht totaal onderschepte. Naar mate het later werd, werd de grijze wolkenlaag dikker en dikker, tot het tegen den middag hevig begon te regenen.

Het was weer, om, zooals de term luidt, er geen hond door te sturen.

Tegen den avond hield eindelijk de regen op, maar kwam er een hevige wind opzetten, welke de Londenaars thuis hield of hen hun toevlucht deed zoeken in theaters en music-halls. Maar op straat was het stil. Ook de minder voorname stadsgedeelten waren zeldzaam stil.

De anders zoo drukke straten waren als uitgestorven.

Alleen in Oxfordstreet verdrong zich, in weerwil van het ellendige weer, voor het paleis van dokter James Knot een kijklustige menigte om de aankomst der gasten te zien, die aan het feest van den rijken wonderdokter deelnamen.

Al de vensters van de twee naast elkander gelegen gebouwen van het paleis waren helder verlicht.

De stralende lampen beschenen de nog vochtige trottoirs. Het feest was nog niet begonnen.

Met een bewonderenswaardig geduld bele-

gerden de nieuwsgierigen de breedte, van balkijnen voorzien toegangen en bekommerden zich om weer noch wind.

Het was voor hen een aangenaam schouwspel, waarvan zij gratis konden genieten.

Achter het paleis bevond zich een groot park.

In weerwil van den doorweekten bodem was ook dit gedeeltelijk verlicht.

Het elektrische licht wierp zijn stralen tot in de verst verwijderde hoeken der lanen.

In een dezer lanen stond een paviljoen, dat echter nog in duister gehuld was. Slechts uit een der vensters drong nu en dan een lichtstraal naar buiten.

In een van de met groote weelde gemeubileerde vertrekken van dit tuinhuis, bevonden zich twee vrouwen.

De een, een jong meisje, in een rijk maskeradekostuum, stond voor een prachtigen spiegel en bekeek haar fraaie gestalte.

Zij was slank gebouwd en wekte herinneringen aan een schoone haremvrouw uit het Oosten.

Haar regelmatig gelaat, dat door twee prachtige zwarte oogen beheerscht werd, was sneeuw wit. Nu tilde zij haar ronde armen op, die met kostbare banden, met edelgesteenten bezet, versierd waren en bleef eenige oogenblikken in deze houding staan. In het midden van het vertrek stond een tweede vrouw,

waarschijnlijk haar ondergeschikte, die haar meesteres bewonderde.

Ook zij was jong en mooi, maar een verge-lijk met de schoonheid der eerste kon zij niet doorstaan. Haar meesteres had zwart haar, maar dat van haar was lichtblond.

Zij had groote, blauwe oogen, die nu eens droefgeestig, dan weer droomerig keken, maar die op dit oogenblik niets dan bewondering te kennen gaven voor de schoonheid van haar meesteres.

„Welnu, hoe beval ik je, Mabel?” vroeg het jonge meisje, dat het rijke kostuum van een edelvrouw uit de 18e eeuw droeg, aan haar ondergeschikte, terwijl ze deze aankeek met een paar oogen, waaruit het verlangen straalde naar de eerstvolgende oogenblikken.

„Meer dan prachtig, miss Lizzy!” antwoordde Mabel. „Wanneer lord Hamilton u nu zien kon, dan geloof ik, dat hij zijn hart —”

„Zeg liever zijn schulden kwijt raakt!” viel Lizzy haar in de rede; „die dwaze pair, wiens glanslooze kroon door den rijkdom van mijn vader opnieuw moet verguld worden! Ik wil niets van hem weten; ik vlucht nog liever! Luister eens, de nacht is gunstig. De storm waait ieder woord en geruisch weg — maar hoor je niets?”

Het jonge meisje luisterde.

Met voorovergebogen lichaam luisterde zij aan de deur en aan het venster.

Door den storm heen hoorde zij het geluid van stemmen.

Mabel echter luisterde niet naar de woorden van haar meesteres, maar bewonderde steeds nog de schoone jonkvrouw.

Lizzy echter had zich niet vergist; voor het paviljoen stonden drie geheimzinnige, gemaskeerde mannen en keken door het venster naar het inwendige van het vertrek.

„Waarlijk, miss Lizzy Knot is een zeer mooi meisje,” zeide een van hen tot den ander.

„Het zou wel erg jammer zijn, wanneer zulk een schoonheid verbonden werd aan dien ouden man. Ik hoop dat het dokter Redmill gelukken zal, zijn mededinger, lord Hamilton, uit het veld te slaan. Ook jouw verloofde, beste Frederik, de kleine Mabel, die op dit oogenblik zoo ijverig bezig is met haar meesteres, is een mooi meisje. Ik begrijp nu, dat zij jou zoo

spoedig het hoofd op hol kon brengen. Je bekendheid met haar heeft in allen geval deze goede zijde gehad, dat wij zoo gemakkelijk door het achterpoortje naar binnen konden komen; dat wij zoo goed bekend zijn geworden met het inwendige van het huis en dat wij weten, waar wij den wonderdokter kunnen vinden.

„Laat ons dus hier niet langer toeven. De muziek laat zich reeds in de balzaal hooren en zoo als je ziet, maken miss Lizzy en Mabel zich al gereed om het paviljoen te verlaten. Wij moeten nu spoedig aan het werk gaan. Ik hoop, dat Mabel je op de afgesproken plaats zal wachten, Frederik.”

Reeds het volgende oogenblik waren de drie mannen in het donkere park verdwenen.

.....

De tonen van een heerlijke, sleepende wals vervulden de groote, in een zee van licht stralende ruimten van het paleis van den heer Knot, waarin het gemaskerd bal nog lang niet het toppunt van feestelijkheid had bereikt.

Het was bijna middernacht.

Vele gemaskerden liepen door de zaal; zowel de rijkste kostuums als de eenvoudigste dominos.

Men zag enkele oudere heeren in rok, die het masker of de domino hadden afgelegd, en zich meer buiten het gedrang in de nabijheid van het buffet ophielden.

In de middelste der groote zalen werd gedanst.

Onder de kostbaarste maskers viel dat van een edelvrouwe uit de 18e eeuw bijzonder in het oog. Onder al de gemaskerde dames bevond er zich geen, die met haar kon wedijveren.

De lezer begrijpt reeds, dat dit de schoone dochter des huizes, miss Lizzy Knot was, die juist de zijde van een ridder uit de middel-eeuwen had verlaten en nu voor een oogenblik was gaan zitten.

Alsof hij juist op dit oogenblik had gewacht, naderde haar thans een andere gemaskeerde.

Het was een troubadour in een prachtig kostuum, dat zijn slanke gestalte goed deed uitkomen.

Verheugd zag de schoone edelvrouwe hem aankomen en snelde hem tegemoet.

Terwijl zij haar arm in den zijne legde, trok zij hem, door de dansende paren heen, naar een kleine, aangrenzende zaal, die in half donker gehuld was, nageoogd door den ridder uit de Middeleeuwen.

„Wat heb je lang op je laten wachten, Harry!” zei de schoone Lizzy, zoodra zij alleen waren. „Ik had de hoop reeds opgegeven je hedenavond hier te zien. Ben ik je dan zoo onverschillig, dat je op dit feest, dat ik zoo gaarne te zamen met jou gevierd had, eerst zoo laat verschijnt?”

„Vergeef mij!” antwoordde hij, „je weet immers wel, dat beroepspligten boven alles gaan. Het rijtuig, dat mij naar Oxfordstreet brengen zou, stond reeds voor de deur, toen ik in het laatste oogenblik door een vrouw, die oogenschijnlijk in doodsangst verkeerde, dringend verzocht werd, haar te volgen, naar haar doodziek kind.

„Natuurlijk voldeed ik aan haar verzoek en smaakte de zelfvoldoening, dat ik, door mijn vlug optreden, een allerlieft meisje, dat reeds met den dood streed, gered heb.”

„Dat verontschuldigt je zeer zeker!” zei Lizzy. „Maar je bent zoo opgewonden, je bent in zenuwachtigen toestand. Is je misschien iets onaangenaams onder weg overkomen?”

„Iets onaangenaams,” antwoordde de troubadour, die niemand anders was dan doctor Harry Redmill, de geheime verloofde van Lizzy Knot, „iets onaangenaams, neen, zoo wil ik dat, wat ik op mijn weg door het park toevallig zag, niet noemen. Ik wil veeleer aannemen, dat ik tegen mijn wil iets ontdekt heb, dat veel op een complot lijkt en waarschijnlijk tegen je vader gesmeed wordt.”

Lizzy keek verschrikt op.

„Om 's hemels wil, Harry, laat mij niet in het onzekere omtrent dat, wat je gezien hebt!” smeekte het jonge meisje. „Je bent dus door het park gekomen en niet door den hoofdingang?”

„Ik hoopte je nog in het paviljoen te vinden, lieveling!” antwoordde de dokter; „daarom bediende ik mij van den sleutel, dien jij mij hebt toevertrouwd en ging door de groote laan naar de achterdeur van het huis. Ik had den

halven weg nog niet afgelegd, toen ik mij genoodzaakt zag, te blijven staan en mij achter een boschje te verschuilen. Ik zag namelijk voor een der vensters van het paviljoen drie gemaskerde mannen staan.”

„O!” riep Lizzy uit. „Dan heeft mijn gehoor mij niet bedrogen. Je hebt die mannen zeker reeds een half uur geleden opgemerkt, niet waar?”

„Dat is zoo! Het zal ongeveer elf uur geweest zijn. Je kwaamt juist met Mabel uit het paviljoen, om naar den hoofdingang te gaan. Ik ergerde mij er geweldig over, dat die drie maskers het mij onmogelijk maakten, je te naderen; ik verwenschte die kerels. Wat hadden ze daar bij het paviljoen te doen?”

„Op het eerste oogenblik dacht ik, dat zij het een of ander tegen jou en Mabel wilden ondernemen; maar later, toen zij jou en Mabel ongehinderd lieten passeeren, hield ik mij er van overtuigd, dat een andere reden hen in dit nachtelijk uur naar het eenzame, donkere park gevoerd had.

„Ofschoon ik nog gaarne eenige woorden met je gewisseld had, vóórdat je naar de feestzaal gingt, hield ik het echter voor mijn plicht, de drie mannen te beluisteren.

„In de buurt van de plaats, waar ik mij verscholen had, was een zijweg, waarop de drie gemaskerden zich nog bevinden moesten.

„Ik sloop er voorzichtig heen en kwam nog juist bijtijds in de laan, om te kunnen bemerken, dat de drie gemaskerden langzaam naar de oranjerie slopen.

„Even daarvoor bleven twee achter en verborgen zich achter de dikke stammen van twee oude eikenboomen, de derde, die schijnbaar veel ouder was, dit kon men ten minste aan zijn manier van loopen opmerken, ging alleen verder, en je kunt je mijn verbazing voorstellen, Lizzy, toen ik hem eenige minuten later, vlak bij de oranjerie, met een jong meisje te zamen zag, die, wanneer ik mij niet vergis, Mabel, je kamermeisje geweest is!”

„Wat zou dit om 's hemels wil te beduiden hebben?” riep Lizzy, aan al haar leden bevend. „Zou Mabel, op wier trouw en eerlijkheid ik tot nu toe een eed had durven doen, het maskeradefeest tot haar doel willen gebruiken, om misschien een misdadigen min-

naar en diens kameraad door de oranjerie in het paleis binnen te laten?"

„Dat is zeer goed mogelijk," antwoordde de jonge dokter. „Ik heb dit meisje, waar je zoo blindelings op vertrouwdet, nooit mogen lijdén; Mabel heeft in haar gansche wezen iets ongerusts en schuws; zij durft iemand niet recht in de oogen te zien."

„Ik hoop, dat je vermoeden je bedriegt!" antwoordde Lizzy, die nog altijd zeer opgewonden was. „Wat moeten wij beginnen? Wij moeten toch alles in het werk stellen, om een voorgenomen diefstal bij mijn vader of wellicht een nog ergere misdaad te verhinderen?"

„Dat spreekt vanzelf, lieveling," hernam dokter Redmill. „Zou het niet het verstandigst zijn, wanneer wij onmiddellijk je vader op de hoogte gingen brengen van mijn avontuur?"

„O zeker," antwoordde Lizzy. „Papa was echter daareven door een plotselinge ongesteldheid genoodzaakt, zich in zijn kamer terug te trekken, ik kan hem nu toch onmogelijk door zulk een bericht schrik aanjagen."

„En waar is je broer?"

„Wij zullen hem zeker nog in de danszaal vinden."

„Laat ons er dan onmiddellijk heengaan."

Dokter Redmill nam haastig den arm van zijn verloofde en snelde met haar naar de groote zaal, waar het bijzonder vroolijk toeging.

Zij zagen daar Richard Knot, de broer van Lizzy, in gesprek met eenige heeren, uit wier houding men, ondanks hun masker, kon opmaken, dat zij officieren of ambtenaren waren.

Richard Knot keek verwonderd op, toen hij zijn zuster, de schoone edelvrouwe, in gezelschap van den eleganten troubadour, in de grootste opgewondenheid naar hem toe zag komen.

„Wat scheelt er aan, lieve Lizzy?" vroeg hij zacht, „is er iets onaangenaams gebeurd?"

In korte woorden had Lizzy hem over datgene wat haar angstig maakte, op de hoogte gebracht.

Nu schrok ook Richard.

Onmiddellijk ging hij weer naar de beide heeren toe, met wie hij zoo juist gesproken had.

„Mijnheer de hoofd-inspecteur —!" fluisterde hij tot een van hen, een man van middelbare grootte in een zwarte domino. „Hier is werk voor u — en ook voor u, mr. Marholm", waarmede hij zich tot den ander, die kleiner was, wendde.

„Zooals mijn zuster mij daar juist mededeelde, zijn zoeven drie verdachte personen, met behulp van het kamermeisje van Lizzy, door de oranjerie in het paleis binnengedrongen.

„Mijnheer Redmill heeft er iets van gezien en zal wel zoo vriendelijk willen zijn, om den hoofd-inspecteur van politie Baxter en zijn beroemden secretaris, inspecteur Marholm, onmiddellijk al hetgeen hij er van weet, mede te deelen?"

In het volgende oogenblik waren dokter Redmill, de beide, onzen lezers reeds uit vroegere verhalen bekende politiebeamten, en Richard Knot in een fluisterend, ernstig gesprek, dat slechts eenige minuten duurde.

Daarna gingen alle vier zoo snel mogelijk naar den uitgang der zaal.

De algemeene vroolijkheid was zóó groot, dat niemand der gasten de zenuwachtige haast opmerkte, waarmede de zoon des huizes, twee dominos en de troubadour zich uit de danszaal verwijderden, en dat ook miss Lizzy onmiddellijk daarop, in even groote opgewondenheid, de zaal verliet.

DERDE HOOFDSTUK.

De kapitalisten van Chicago.

Daar de lezer uit de woorden, die de gemaskerden voor het paviljoen fluisterden, hen onmiddellijk herkend zal hebben, kunnen wij

terstond mededeelen, dat dit niemand anders waren dan lord Lister, met zijn begeleiders Charly Brand en de oude Frederik.

Het was de eerste maal, dat de Groote Onbekende met een oningewijde op het krijgspad was; alleen de omstandigheid, dat de kleine Mabel, die Frederik eenige weken geleden op een dienstbodenbal in Hampstead had leeren kennen, in het huis van den wonderdokter dienstbaar was, had Raffles op het denkbeeld gebracht, om zich bij de uitvoering van zijn plan van den ouden man te bedienen.

Hij ging daarbij echter zeer voorzichtig te werk.

Frederik moest op zijn bevel Mabel dadelijk opzoeken en het meisje, dat gelukkig tot dusverre niet het geringste vermoeden had, dat Frederik in betrekking tot lord Edward Lister stond, geloofde het verhaal van haar verloofde, die vertelde van een schatrijken Amerikaan en diens handelsvriend, met wien hij sedert eenige maanden in Engeland omging. Hij maakte Mabel wijs, dat zijn meesters door de wonderbare uitwerking van den verjongingsdrank zóó verruikt waren, dat zij in allen ernst besloten waren, om met den fabrikant van dit heerlijke levenselixer in verbinding te treden om in hun land reclame voor dit elixer te maken.

Met vreugde nam Frederik genoegen met het plan van Raffles, en het gelukte hem ook zeer gemakkelijk, Mabel er toe over te halen, dat zij haar meester zou mededeelen, dat de beide rijke Amerikanen verzochten, om mr. Knot nog vóór hun vertrek, dat in de eerstvolgende dagen zou plaats hebben, te bezoeken.

Dokter James Knot vatte onmiddellijk vuur en vlam voor het plan der beide heeren en toen Mabel hem vertelde, dat de heeren reeds den dag na het gemaskerde bal naar hun geboorteplaats wenschten terug te keeren, gaf hij haar opdracht, hen door een bediende te laten weten, dat hij bereid was, hen ondanks het late uur en het feest, dat in zijn huis gevierd werd, op den avond van het bal in zijn studeerkamer te ontvangen.

Op deze wijze waren Raffles, Brand en Frederik zonder veel moeite in het park gekomen.

Mabel had hen persoonlijk, vóórdat zij nog aan haar meesteres in het paviljoen haar diensten had gewijd, door een poortje van het park binnengelaten.

Zoodra Mabel weer disponibel was, zond Raffles in de allereerste plaats Frederik al vooruit, om het terrein te verkennen.

Hij en Brand hielden zich, zoo als dokter Redmill zeer juist had opgemerkt, zoo lang op den achtergrond.

Zij behoeften echter niet lang te wachten, want Frederik kwam spoedig terug, om hen mede te deelen, dat er geen wolkje aan de lucht was; dat zij niet hadden te vreezen, door iemand gezien te worden.

„Nu, mylord”, zei Frederik tot Raffles, „kunt u het gerust wagen, den ouden gauwdief op het dak te vallen; hij is door Mabel op uw bezoek voorbereid en verwacht u reeds sedert eenige uren met het grootste ongeduld in zijn studeerkamer.”

„Welnu, Frederik, dan is je zending afge-loopen”, antwoordde Raffles, „ik beloof je dat ik je vijf pond in elk geval zal terugkrijgen. Houd je nu hier niet langer onnoodig op en maak van de schoone gelegenheid gebruik, die je hier wordt aangeboden, om er met miss Mabel zoo spoedig mogelijk van door te gaan.”

Eenige minuten later gingen Raffles en Brand, die snel hun zwarte dominos hadden afgedaan en deze klein opgevouwen, bij zich hadden gestoken, onder geleide van Mabel door de oranjerie langs een smalle zijtrap naar de aan het park grenzende studeerkamer van dokter Knot.

Het gedeelte van het gebouw, waar dit vertrek lag, was geheel van de woon- en ontvangvertrekken van het paleis afgezonderd.

Mr. Knot wenschte, wanneer hij aan het werk was, zoo veel mogelijk ongestoord en alleen te zijn, waarom hij er voor gezorgd had, zich zooveel mogelijk af te zonderen.

In zijn vertrekken hoorde men nauwelijks het gedruisch van de buitenwereld; niets stoorde hier den uitvinder van het wonderbare geneesmiddel in zijn gedachtengang.

Ook werden de bezoekers, die hij vaak in zijn afgelegere werkkamer ontving, daardoor niet gemakkelijk door de bewoners van het huis opgemerkt.

Om verschillende redenen stelde dr. Knot er namelijk groote waarde op, dat het niet zoo algemeen bekend was, met welke personen hij in relatie stond.

Het had hem dus ook geenszins verbaasd, dat de beide Amerikanen, mr. Herbert Parker en mr. Jack Stotts oogenschijnlijk er veel waarde aan gehecht hadden, zoo mogelijk in het geheim te worden ontvangen; juist deze omstandigheid had er veel toe bijgedragen, dat hij voor de beide heeren van het begin af aan de sympathie gevoelde, die de eene zakenman voor den ander voelen moet.

Daarom zag hij hun bezoek gaarne tegemoet.

Langzaam liep hij het vertrek op en neer, waarvan de muren met donker behangsel bekleed waren.

James Knot, de wonderdokter, had zich zelf niet kunnen verlossen van een zeer lastige kwaal.

Het lag niet in zijn macht de zeer groote bijziendheid, die zich op zijn oogen gezet had, te verbannen.

Met een gebogen hoofd tastte hij met den stok, dien hij in zijn rechterhand droeg, naar de weinige meubels, die in zijn kamer stonden.

In den hoek brandden lampen die met groene kappen bedekt waren, zoodat daardoor de duistere indruk van de werkkamer nog verhoogd werd.

Ja, de rijke Knot, die over millioenen beschikte, was eigenlijk in werkelijkheid een arm, beklagenswaardig man.

Hij was bijna blind. Alleen des avonds bij duister brandende lampen, welke met groene kappen nog meer het licht, dat zij uitstraalden, temperden, konden zijne oogen, die van een bril met dikke geslepen glazen voorzien waren, iets onderscheiden. Ook om deze reden was hij aan het feest in zijn huis, waar hij toch een slecht figuur zou gemaakt hebben, heden zooals gewoonlijk, vreemd gebleven.

Plotseling bleef hij staan.

De naderende voetstappen van zijn bezoekers hadden zijn oor opgevangen en snel nam hij voor zijn schrijfbureau in den leuningstoel plaats en nam, met zijn gelaat naar de deur gericht, een afwachtende houding aan.

Na verloop van eenige minuten, hoorde hij op de deur kloppen en werd deze op zijn uitnoodiging geopend door twee bejaarde heeren, waarin niemand den knappen, slanken lord Edward Lister en zijn eenigszins jongeren vriend Charly Brand zou herkend hebben.

Onmiddellijk stond dr. Knot van zijn stoel op.

„De heeren Parker en Stotts?” vroeg hij op beleefden toon.

„Juist, mr. Knot,” antwoordde Raffles, die de rol van den Amerikaan speelde, en inderdaad in zijn voorkomen precies op een blufferigen Yankee geleek. „Wij vragen excuus, voor onze late komst, omdat wij dachten naar uw zin te handelen, wanneer wij niet te vroeg verschenen. Wij begrepen wel, dat het feest, dat heden te uwen huize gevierd wordt, u als huisheer plichten zou opleggen, waaraan ge u niet onttrekken kunt.”

„O, mijne heeren,” antwoordde Knot, „u behoeft u volstrekt niet te verontschuldigen, u bent mij op ieder uur welkom. Weest zoo goed, plaats te nemen en mij maar dadelijk te vertellen wat u verlangt?”

„Welnu, wij zouden gaarne willen, dat u ons een overzicht wildet geven over de ontwikkeling en uitbreiding van uw zaak.

„Zooals u reeds uit onzen brief weet, die uw dienstmeisje u zonder twijfel wel ter hand zal gesteld hebben, zijn wij genegen, op eigen risico en voor eigen rekening uwe bewonderenswaardige medicijnen in Amerika in te voeren. Eerst onlangs waren wij in de gelegenheid ons te overtuigen van de uitwerking van uw verjongingselixer. Onze bediende, mr. Frederik Stevens, een man, die reeds geheel afgeleefd is, en dien wij eigenlijk het genadebrood geven, werd, nadat hij slechts een halve flesch van uw verjongingselixer gebruikt had, als nieuw geboren.”

Mr. Knot, die, nadat zijn gasten hadden plaats genomen, weer was gaan zitten, spitste zijn ooren, toen de naam van Stevens genoemd werd.

„Wanneer ik mij niet vergis,” zei hij, „dan heeft deze Stevens zich met een tamelijken brutalen brief er bij mij over beklagd, dat het verjongingselixer van den graaf de St. Germain niets waard is en dat ik hem bedrogen heb; hij was zelfs zoo vrijpostig, den billijken prijs, dien hij er voor betaald heeft — slechts vijf pond, mijneheeren — van mij terug te verlangen!”

„Dat moet u inderdaad erg verdrotten hebben,” zei Raffles, „maar wees daarom niet

boos op den man; hij heeft slechts een bekrompen verstand. Hij kon het niet beoordeelen, dat juist datgene, wat in de hoogste mate goed voor hem was, hem schadelijk toescheen.

„Ik zelf heb de uitwerking van uw heerlijken wonderdrank op hem gezien en juist op grond daarvan kwam dadelijk bij mij de wensch op, handelsrelaties met u aan te knoopen. Men moet zich er over verwonderen, dat het verjongingselixer bij iedereen zoo heilzaam werkt.

„Buitengewoon snel verwijdert het alle schadelijke stoffen uit het lichaam. De kuur verzwakt wel eenigszins, maar de uitwerking! . . .

„Zoo als gezegd, Fred gevoelt zich als nieuw geboren. Hij roept maar steeds: „O, welk een onrecht heb ik dezen braven dr. Knot toch aangedaan. Als ik geld had, dan zou ik hem gaarne nog 5 pond zenden, alleen om hem te bewijzen, hoe dankbaar ik ben!”

De wonderdokter lachte.

„Dergelijke loftuitingen zijn voor mij niets nieuws, mijneheeren,” zei hij. „Ik zou u honderden brieven kunnen toonen, zelfs van de meest gedistingeerde menschen; ja zelfs van professoren, waaruit blijkt, dat mijn preparaten boven allen lof verheven zijn.”

„Voordat wij in verdere onderhandeling met u treden,” zei Raffles, „zouden wij gaarne inzage willen hebben van een gedeelte van de correspondentie, die men met u over uw geneesmiddelen gevoerd heeft. Immers vóórdat men zaken doet, wil men zich toch gaarne zoo veel mogelijk nauwkeurig overtuigen. Het zou ook mogelijk kunnen zijn, dat wij eenige dankbetuigingen in Amerika als reclame gebruiken.”

„Gaarne, mijneheeren, ik zal aan uw wensch voldoen,” antwoordde mr. Knot.

Hij stond op en opende een lade van zijn schrijfbureau.

„Eenige dankbetuigingen heb ik hier; de inhoud dezer brieven is zeker van groote betekenis.”

Bij deze woorden haalde hij een bundel papieren voor den dag, om dezen aan Parker te overhandigen.

Deze nam de papieren in ontvangst en begon den bundel door te bladeren.

„Waarlijk, dat zijn prachtige getuigschriften voor uw zegenrijk werk dr. Knot!” riep hij uit. „Bij het lezen der dankbetuigingen vervalt iedere twijfel aan de uitwerking van uw fabrieken. Ja, dr. Knot, ik en mijn compagnon, mr. Stotts, hebben besloten, er al onze krachten aan te wijden, om uw producten ook in Amerika bekend te maken; wij hebben een groot kapitaal te onzer beschikking en zijn genegen, uw agenten te worden en in Amerika fabrieken op te richten, waarin uw preparaten kunnen vervaardigd worden.”

„En hoe groot is ongeveer het kapitaal dat u daarvoor beschikbaar hebt?” vroeg Knot, terwijl hij Raffles scherp aankeek, om te trachten iets van diens gelaatsuitdrukking te zien.

Raffles, die in het half donkere vertrek rondgewandeld had, om de brandkast te ontdekken, waarin de mammon verborgen was, zweeg een oogenblik.

Na een poosje zei hij:

„Wij veronderstellen, dat voorloopig de som van een millioen dollar voldoende zal zijn om de zaak aan den loop te brengen.”

Uit het pakket aanbevelingsbrieven had Raffles intusschen enkele, waaraan hij een bijzonder gewicht scheen te hechten, stilletjes verwijderd en in zijn zak gestoken.

„Hoeveel fabrieken bezit u hier in Engeland, mr. Knot?” vroeg hij.

Voordat Knot deze vraag nog kon beantwoorden, hoorde men in de gang het naderen van voetstappen en kon men hooren, dat eenige personen zachtjes met elkander spraken.

„Drommels!” riep Knot verschrikt, „het schijnt, dat wij gestoord worden.”

„Hm, dat zou inderdaad zeer fataal zijn,” antwoordde Raffles op fluisterenden toon.

„Deze stoornis kort voor het afsluiten van zulk een groote zaak, moet u zien te verhinderen. Wanneer wij het nu niet met elkander eens worden, zullen wij elkander niet zoo gemakkelijk meer ontmoeten. Zoo als u reeds bekend is, moeten wij ons morgen vroeg beslist aan boord van het stoomschip „Aquitanie” te Liverpool inschepen; wij hebben hoogstens nog een half uur tijd, om met u te onderhandelen en moeten dan onmiddellijk naar het station gaan, om de reis met den sneltrein naar Liverpool te maken.”

„Alright, mijne heeren!” antwoordde de oude kwakzalver, „ik ben het volkomen met u eens, ik zal al het mogelijke doen, om deze stoornis te verhinderen.

„Wilt u zoo vriendelijk zijn om mij even naar dit kleine zijkamertje te volgen?”

Met deze woorden strompelde Knot naar de deur van zijn werkkamer, die op de gang uitkwam, schoof er zachtjes het knipslot af en ging toen met zijn bezoekers naar het donkere, op een alkoof gelijkende vertrekje, dat aan de werkkamer grensde.

Bereidwillig volgden Raffles en Brand hem.

„Zoo, mijneheeren,” zei Knot, toen zij in het kamertje stonden, en opende nu de deur van een groote kast, die bijna het grootste gedeelte van den muur in beslag nam, „hier zult u voorloopig uitstekend verborgen zijn. Ik hoop, dat ik u niet lang zal behoeven laten wachten.

„Het zal mij hopenlijk wel gelukken, de onwelkome rustverstoorders reeds binnen een paar minuten te kunnen verwijderen.”

Bij deze woorden sloot hij de kastdeur en liep zoo spoedig hem dit mogelijk was, naar de studeerkamer terug, om de deur weer te ontsluiten, welke hij zoo even gesloten had en waardoor nog juist bijtijds verhinderd was, dat de mannen, die nu ongeduldig aan de deur klopten, binnen waren getreden.

„Nu geduld, geduld!” schreeuwde Knot op kwaden toon. „Wat heeft dat te beduiden, om mij op zoo'n manier lastig te komen vallen?”

Toen de deur werd opengestooten, schrok hij echter toch, toen hij, behalve zijn zoon, nog drie personen het vertrek zag binnengaan.

„Ha, ben jij het, Richard!” riep hij nu schijnbaar kalm, toen hij zijn zoon herkende.

„Ik moet zeggen, dat het een inbreuk op de gewoonten is en dat je in strijd handelt met mijn uitgesproken wensch, om hedenavond niet gestoord te willen worden — en dan op deze lompe manier — en wie zijn deze beide heeren, in wier gezelschap je hier komt?”

„Veroorloof mij,” met deze woorden nam nu inplaats van Richard Knot de man het woord, dien wij onzen lezers reeds vroeger in de danszaal als hoofd-inspecteur Baxter van Scotland Yard hebben voorgesteld, „dat wij ons tegelijkertijd zelf voorstellen. Mijn naam is Baxter, en deze beide andere heeren zijn Marholm en dokter Redmill.”

„Dokter Redmill?!” riep de oude Knot geïrriteerd uit. „Ik weet niet welke reden dokter Redmill er toe genoopt heeft, mij nog op dit late uur hier in mijn eenzaamheid te komen opzoeken. Houdt het mij ten goede, mijneheeren, u bent zeker gekomen, om mij stellig met geweld er toe te bewegen, weer naar het gezelschap in de zaal terug te keeren. Hoewel ik persoonlijk niets liever zou willen, dan nog een poos onder mijne geachte gasten te vertoeven, moet ik daar toch van afzien, omdat ik mij, zooals mijn zoon Richard wel weet, den ganschen avond daarvoor niet gedisponeerd gevoelde.

Mijn ooglijden baart mij weer veel pijn; ik moet er vooral op bedacht zijn, helder verlichte vertrekken te vermijden en —”

„O, mijn waarde heer Knot,” sprak nu inspecteur Baxter, „hoe gelukkig wij ook zouden zijn, wanneer u aan het vermaak en de gezelligheid, die op het oogenblik in uw huis heerscht, zorgeloos en vroolijk zoudt kunnen deelnemen — om u te willen bewegen, naar het gezelschap terug te keeren, zijn wij thans niet gekomen.”

„Neen, neen, wij hebben daarvoor een ernstiger aanleiding,” nam nu dokter Redmill het woord, „anders zou ik het volstrekt niet gewaagd hebben, u, mr. Knot, met mijn tegenwoordigheid lastig te vallen; doch ik ben er zeer toevallig achtergekomen, dat u hoogstwaarschijnlijk nog dezen nacht het ongewenschte bezoek van een inbreker zult kunnen verwachten”; — en nu vertelde hij den verbaasden wonderdokter in vliegende haast en zoo kort mogelijk datgene, dat hij reeds aan Miss Lizzy en de drie heeren verteld had, die met hem hierheen waren gekomen.

Hoe verwonderden zij zich echter, toen Knot in een spottend lachen uitbrak.

„Haha — haha!” riep de oude kwakzalver. „U hebt u alle drie vergist, mijneheeren. Wanneer u de personen bedoelt, die een kwartier geleden door het kamermeisje van mijn dochter in het achterhuis werden binnengelaten, dan moet ik u mededeelen, dat zij op mijn speciaal verzoek in dit uur door het park bij mij zouden komen, om met mij een belangrijke bespreking te houden. Ik was helaas genoodzaakt, deze heeren te verzoeken, morgen hun

bezoek te herhalen, daar ik mij daartoe hedenavond te vermoeid gevoelde."

"Wie zijn deze heeren?" riep Richard uit. "Waarom hebt u hen, wanneer u zelf niet met hen spreken kunt, niet naar mij verwezen?"

"Omdat er van zaken sprake is, die voor eerst geheim moeten blijven!" antwoordde zijn vader.

"En wilt u ook niet hun namen zeggen?" vroeg Richard.

"O, waarom niet Dick?" antwoordde dr. Knot. "Het waren twee heeren uit Chicago, mr. Herbert Parker en mr. Jack Stotts, zijn compagnon, beiden groot-kapitalisten, millionnaires! Zij zijn eenige minuten geleden langs de trap, die naar Dukestreet leidt, vertrokken, met de belofte, morgenvoormiddag hun bezoek te herhalen. Wanneer er u zooveel aan gelegen ligt, loop hen dan na, misschien kunt u hen nog op straat inhalen."

"Maar, beste dokter," wendde zich nu Baxter vol zelfverwijt tot Redmill, die bij de woorden van den ouden kwakzalver twijfelachtig gelachen en het hoofd geschud had, "het schijnt, dat u spoken gezien hebt! Ik vermoedde onmiddellijk, dat ge op een dwaalspoor waart. De heeren inbrekers zullen er zich ook wel voor wachten, om vannacht het paleis van onzen vriend Knot met hun bezoek te vereeren; ik heb, opdat er niets onaangenaams kan gebeuren, alle voorzorgsmaatregelen getroffen, om de Londensche gauwdieven, die dergelijke feestelijkheden, zooals wij hedenacht vieren, maar al te gaarne tot het doel van hun strooptochten maken, verwijderd te houden. Zoowel in Dukestreet als in de Wigmorestreet omsingelen detectives het huis. Het is bijna onmogelijk, dat een ongenoode gast hier hedenacht kan binnenkomen."

"En toch blijf ik er bij, dat de gemaskerde personen, die ik daar even in het park zag rondsluipen en zich met het kamermeisje van miss Lizzy in verbinding stellen, kwade bedoelingen gehad hebben, en dat zij zonder twijfel nog in huis moeten zijn," antwoordde Redmill beslist. "Om u van de waarheid mijner bewering te overtuigen, zou het toch het beste zijn, wanneer Mabel onmiddellijk gehoord werd."

"Wat!" riep de oude Knot woedend uit, "ge

waagt het, aan de waarheid van mijn bewering te twifelen! Wanneer ik vertel, dat zoo juist eerst Mabel de personen, die door u verdacht worden, bij mij bracht; dat ik hen heb ontvangen; dat zij zich bij mij slechts eenige minuten ophielden en toen weer zijn vertrokken, *dan is dat zoo!* Als ge aan mijn woorden twijfelt, zeg het mij dan maar meteen en maak me in mijn eigen huis dan maar voor leugenaar uit."

"Volkomen waar! Volkomen waar!" riep nu Baxter uit, die den stillen vereerder van miss Lizzy niet gaarne lijden mocht, omdat het hem toescheen, dat deze veel te veel zich op den voorgrond plaatste, zeer energiek optrad en hem, Baxter naar de kroon wilde steken. "Wij hebben geheel onnoodig onzen goeden vriend dr. Knot aan het schrikken gemaakt en gestoord. Sta mij toe, mijn waarde dr. Knot, dat ik daarover mijn oprechten spijt uitspreek!"

Hij boog met kruipende vriendelijkheid voor Knot, drukte hem hartelijk de hand en ging toen naar de deur.

Er bleef den beiden anderen heeren onder deze omstandigheden niets anders over dan Baxter's voorbeeld te volgen.

Men kon het hen aanzien, dat zij het met tegenzin deden, vooral inspecteur Marholm aarzelde in het ooglopend, de studeerkamer van dr. Knot te verlaten.

Terwijl hij naar de deur ging, spiedde hij met zijn verstandige, grijze oogen overal in het halfdonkere vertrek rond.

Nog toen hij de hand op den deurknop hield, kwam het hem voor, dat hij niet alleen lust had, weder naar het vertrek terug te keeren, maar om zelfs in het nabijzijnde zijkamer-tje te gaan.

Dat vertrekje scheen een zeer bijzondere magnetische aantrekkingskracht op hem uit te oefenen.

Onophoudelijk had hij zijn oogen naar den donkeren ingang gericht.

Eindelijk echter bleef ook hem niets anders over dan de deur der studeerkamer als de laatste, die er uitging, van buiten dicht te doen.

Nog geruimen tijd bleef hij luisterend staan, en eerst, toen het binnen in het vertrek stil bleef en slechts nu en dan het geschuifel der voetstappen van den langzaam op den met tapijt belegden vloer van den daarin op en neer

loopenden dr. Knot weerklonk, verliet hij zijn post als luistervink, om de drie andere heeren,

die reeds een poos vertrokken waren, aarzelend te volgen.

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rokers.

VIERDE HOOFDSTUK.

Spoorloos verdwenen.

Marholm kwam echter niet ver.

De vaste overtuiging, dat dokter Redmill met zijn vermoeden gelijk had, deed hem er toe besluiten, nogmaals om te keeren en naar het spoor der mannen te zoeken, die volgens zeggen van den dokter, door Mabel in de oranjerie waren toegelaten.

Hoe meer de „vloer" er over nadacht, des te meer kwam hem de houding van den ouden Knot totaal onbegrijpelijk voor, en hij was de meening toegedaan, dat de oude kwakzalver op de een of andere wijze voor den gek gehouden was. Iets, dat met het oog op 's mans ernstige bijziendheid volstrekt niet onmogelijk was.

De verdachte personen hadden zich mischien als zakenmensen aan hem voorgesteld, vóór dat zij hun slag gingen slaan, ten einde het terein te verkennen, waar zij het beste een rijken buit konden vinden.

Men kon als vaststaand aannemen, dat de schatrijke Knot veel geld in zijn studeerkamer had.

Deze wilden de dieven natuurlijk het eerste in oogenschouw nemen.

Volgens Marholms meening bevonden zich de zoogenaamde Amerikanen nog ergens in huis of in de buurt en loerden nu op een geschikt oogenblik, om hun opzet te volvoeren.

Toen Marholm weer voor de deur van de studeerkamer stond, en zijn oor tegen de kier van de deur legde, hoorde hij den ouden Knot daar nog altijd onrustig heen en weer loopen.

Hij haalde nu een kleine, electriche zaklantaarn te voorschijn en liet den lichtbundel voorzichtig op den vloer van de gang, waar-

door men in het studeervertrek kwam, spelen.

De gang was betegeld met groote, wit marmeren platen, waarop duidelijk elk stofje en elke spoor van vuil te zien was.

Weldra onderscheidde Marholm, die met zijn neus bijna op den vloer lag, de opgedroogde natte voetstappen van twee mannen en een vrouw. Vooral van laatstgenoemde was de voetafdruk duidelijk waarneembaar, daar het hooge hakje telkens een zwart stipje had achtergelaten. Ook viel het verschil in grootte der mannenvoetstappen zonder eenig bezwaar te onderkennen. Met een kleine centimetermaat stelde Marholm het verschil in grootte vast en noteerde dat in zijn opschriftboekje.

Toen hij dat gedaan had, ging hij den loop der voetstappen na.

Met gespannen aandacht volgde de intelligente detective deze voetstappen tot de gelijkvloersche verdieping.

De bewering van dokter Knot, dat de mannen door de achterdeur binnengekomen waren, was volkomen waar; men kon hun voetstappen duidelijk tot de oranjerie nagaan, evenzoo op de door den regen doorweekte wegen van het park.

Met de grootste nauwkeurigheid wist Marholm vast te stellen, dat de door hem gezochte mannen door een klein poortje van het park, waarvan bijna nooit iemand gebruik maakte, door een manspersoon waren binnengelaten.

Ook de voetstappen voor het paviljoen, waar zij voor het venster hadden gestaan, kon men nog goed herkennen.

Aangezien zij daar eenigen tijd gestaan

hadden, waren de indruksele op die plek tamelijk diep. Hij onderscheidde drie verschillende afdruksele van mannenvoeten. Die der vrouw ontbraken.

Marholm was nog bezig het park te doorzoeken, toen hij plotseling achter een rhododendronboschje ook Richard Knot en dokter Redmill zag, die, evenals hij, met het voorneemen de ronde nauwkeurig door het park te doen, zich van hoofd-inspecteur Baxter verwijderd hadden, die er de voorkeur aan gaf, in vroolijker gezelschap het overige van den avond door te brengen.

Alle drie heeren waren het met elkander eens, dat de verdachte personen naar alle waarschijnlijkheid nog in de buurt moesten zijn.

Ook de dokter en Richard deelden dezelfde meening van Marholm, namelijk, dat dr. James Knot door een paar doortrapte gauwdieven was beetgenomen, en dat zij hem nog een poets wilden bakken.

„Wij hebben hier zonder twijfel met twee geslepen kerels te doen!” beweerde Marholm. „De slag, dien zij hedennacht willen slaan, is volgens mijn meening reeds sedert langen tijd voorbereid, en miss Mabel, het kamermeisje van mejuffrouw uw zuster,” aldus wendde hij zich tot Richard, „schijnt met hen onder één hoedje te spelen, want zij is het toch geweest, die hen onopgemerkt door den tuin in het huis bracht. Ik heb hun spoor tot aan de deur van de studeerkamer kunnen volgen. Overigens mr. Richard, daar wij elkander nu toch hier ontmoet hebben, zou ik nog willen vragen, waar de uitgang naar de Dukestreet is, waardoor de bezoekers van uw vader het huis zogenoemd verlaten hebben.”

„Dat kan ik u hier niet met eenige woorden zeggen,” antwoordde de gevraagde. „Als u er waarde aan hecht, ze te leeren kennen, dan moet u mij volgen.”

„Ongetwijfeld, ik beschouw het als zeer gewichtig om ook daar onze onderzoekingen voort te zetten.”

„Goed, laat ons dan maar gaan, inspecteur.”

De drie heeren verlieten het park.

Heel zachtjes, bijna onhoorbaar, stegen zij de door elektrische lampen verlichte trap naar de eerste verdieping op en kwamen on-

der begeleiding van Richard Knot in de smalle gang, die door een zijvertrek van de studeerkamer naar een smalle trap voerde, welke op de Dukestreet uitkwam.

Marholm verzocht hun zoo voorzichtig mogelijk te zijn.

Hij haalde zijn elektrische lantaarn te voorschijn om iederen hoek aan een onderzoek te kunnen onderwerpen.

Hij schudde verwonderd het hoofd.

„Ik kan met den besten wil nergens eenig spoor ontdekken. De afdrukken, die ik hier op den vloer vind, zijn reeds van ouderen datum en afkomstig van personen, die misschien gisteren of eergisteren hier langs gekomen zijn, om in de Dukestreet te komen. Wanneer de personen, die ons verdacht voorkomen, hier voor een half uur geweest waren, dan moesten zij, omdat hun schoenen toch onmogelijk geheel droog konden zijn, sporen achtergelaten hebben.”

Richard Knot echter scheen aan deze bewering eenigszins te twijfelen.

Daarom gaf Marholm hem de elektrische lantaarn en verzocht hem, alles nauwkeurig te doorzoeken.

Marholm weidde hem eenigszins in in de techniek van het spoorzoeken en gaf hem verschillende aanwijzingen hoe hij uit het stof, dat op elken vloer ligt, kan opmaken of en wanneer deze vloer betreden is.

Richard was niet weinig vereerd met deze vertrouwelijke les van een inspecteur van politie en ging vol ijver aan het werk, doch het resultaat van zijn bemoeiingen bracht evenmin iets aan het licht.

„Daar staat mijn verstand bij stil,” zei de jonge man. „Wat kan mijn vader toch bewogen hebben om ons een onwaarheid te zeggen? Dat twee mannen hem bezocht hebben, is duidelijk bewezen. Zooals de zaak nu staat, moet men wel tot het vermoeden komen, dat hij de beide personen om de een of andere reden bij zich verborgen heeft.”

„All right, mr. Knot!” antwoordde de detective, „dat is ook mijn meening, en ik denk, dat dokter Redmill dit wel met ons eens zal zijn.”

„Ja, dat ben ik, mijne heeren!” antwoordde de dokter, „waar kunnen de mannen anders gebleven zijn?”

„Twee van de drie gemaskerden, die u het eerst bij het paviljoen gezien hebt, moeten zich hier bevinden!" zei Marholm met fluisterende stem. „Een van hen is, zooals ik aan de afdrukken van hun voeten kon zien, door het meisje langs het park teruggebracht. Met welk doel, is mij nog niet duidelijk. Wij moeten een krijgslist verzinnen, om te weten te komen, waarom de mannen zoo geheimzinnig verdwenen zijn. Blijft gij, mijne heeren, voorloopig hier, bij de deur, dan zal ik zoo spoedig mogelijk naar Dukestreet gaan, om de daar patrouilleerende politie-agenten te vragen, indien het noodig is, bij de arrestatie behulpzaam te zijn."

Dokter Redmill en Richard Knot waren het volkomen eens met dit plan van Marholm en deze ging dadelijk op weg naar de Dukestreet.

Hij had nog zelden zooveel ijver betoond als op dezen avond.

Hij brandde van verlangen om zijn chef, den hoofd-inspecteur van politie, Baxter, eens behoorlijk aan de kaak te stellen.

Het was immers een schandaal, dat deze domoor, die zich zelf voor een groot genie hield, nog steeds een voorname positie in Scotland Yard bekleedde en voor een zeer geslepen ambtenaar doorging!

Maar Marholm, zijn particuliere secretaris en vriend, kende hem beter.

Hij was er van overtuigd, zonder zich zelf te verheffen, dat hij zelf veel beter deze functie zou kunnen bekleeden.

Het zou hem natuurlijk ook veel aangenaamer zijn geweest, om in plaats van hier in de vochtige buitenlucht bij dit onaangename weer heen en weer te loopen en zich in te spannen met de kans op een ernstige mislukking, evenals zijn chef naar de feestelijk verlichte zalen terug te keeren, om daar, evenals Baxter, champagne te drinken en fijne sigaren te rooken.

Maar dat zelfde was nóg wel eens gebeurd en toen had Baxter het moeten aanzien, dat door zijn plichtsverzuim Raffles had kunnen ontsnappen. Raffles.... hoe kwam het, dat hij ineens aan dien gevreesden gentleman-inbreker moest denken?

Was dat toeval? Of zou....

Hij vroeg niet verder; hij was er in zijn hart

van overtuigd, dat ook in dit geval de meester-dief de hand in het spel had. Want, niet alleen dat de geheele geniale tactiek van het plan op zijn tegenwoordigheid wees, maar er was nog een andere factor, waarmede rekening diende te worden gehouden.

Wat was dokter Knot eigenlijk anders dan een kwakzalver, die door reclame de goê-gemeente de ponden uit den zak wist te kloppen?

Dit overdenkende stond het bij hem vast, want Raffles trachtte steeds zulke personen te berooven, die hun bezittingen op oneerlijke wijze verkregen hadden.

Tot zulk soort van lieden behoorde zonder twijfel ook dr. James Knot.

Van huis uit barbier in een kleine stad van Noord-Engeland, had dr. Knot den grondslag voor zijn rijkdom het allereerst gelegd, door het vervaardigen van een middel tegen lintwormen.

Het bedrag, dat hij uit den verkoop van dit middel ontvangen had, stelde hem in staat, naar Londen te verhuizen om daar de kwakzalverij op groote schaal te drijven.

En daar hij het geluk had, ook nog een zeer rijke vrouw te trouwen, werd hij spoedig een voornaam heer, die gerust zijn verteringen gelijk kon stellen met die der rijkste aristocraten.

Wel werd hij door doctoren en professoren dikwijls aan de kaak gesteld; in het Parlement had men er zelfs op aangedrongen, om aan dezen kwakzalver, die reeds verscheidene menschenlevens in gevaar gebracht had, de uitoefening van zijn beroep te verbieden.

Maar in Engeland en Rusland kunnen dergelijke kwakzalvers zich door de wet beschermd achten.

Nadat de voormalige barbier, die zich zelve het doktersdiploma had uitgereikt, verscheidene keeren hooggeplaatste ambtenaren in stilte had omgekocht, waagde niemand het meer, hem tegen te werken; integendeel, overal verkondigde men zijn lof en vooral die couranten, waarin hij de meeste advertenties plaatste, prezen hem als den grootsten weldoener der menschheid.

Marholm lachte inwendig, toen hij aan de zwendelarijen van dezen kwakzalver dacht en zich herinnerde, dat ook hoofd-inspecteur Baxter tot zijn vrienden behoorde.

O — als het Raffles eens gelukken zou, om de oorzaak van de verdachte vriendschap van den hoofd-inspecteur met dr. Knot te onthullen!

Ja Raffles!

Zou hij hedennacht nog in zijn — Marholm's — handen vallen? — —

Maar neen, neen — hij behoefde in dit opzicht geen hoop te koesteren, want hij wist wel, dat hij Raffles toch niet zou kunnen arresteeren; dezen sluwen vos was het nog altijd gelukt, uit de handen der politie te blijven!

Reeds dikwijls had Marholm zich verbeeld, Raffles in handen te hebben en steeds weer was het den genialen kerel op het laatste nippertje gelukt te ontsnappen.

Maar wie weet? — misschien was het geluk hem dezen nacht gunstig!

Beheerscht door deze gedachte, kwam Marholm in Dukestreet, op het plaveisel waarvan nog steeds een ware zondvloed neerstortte.

Brrrrr! wat een afschuwelijk weer was het dezen nacht!

De inspecteur sloeg den kraag van zijn mantel op, om zich zooveel mogelijk tegen het hemelwater te beschutten.

Langzaam liep hij door de spaarzaam verlichte straat.

Gedurende tamelijk langen tijd kon hij geen agent vinden.

Eindelijk zag hij op den hoek van de straat er drie bij elkander.

Zij waren slecht geluimd.

Zij begrepen niet, waarom hun chef, hoofd-inspecteur Baxter, hen hedenavond op post had gezet in deze donkere, eenzame straat. Men kon toch niet aannemen, dat het huis van den rijken kwakzalver Knot van den kant van Duke Street zou aangevallen worden, want juist hier werd het beschermd door hooge muren.

Ook in Wigmore Street was de toestand dezelfde.

Zij waren nog bezig, daarover te spreken, toen Marholm onverwachts bij hen kwam.

„Ah, inspecteur, bent u hier ook aanwezig?“ zei een van hen. „Ik dacht, dat het voldoende was, als wij met ons drieën doelloos door en door nat werden! Hoe is het met den oude?“

„Die zit zeker bij het buffet en drinkt de eene flesch na de andere leeg!“

„Dat genoegten mogen we hem wel gunnen!“

„Het is waarlijk niet aangenaam bij zulk hondenweer langs de straten te moeten slenteren.“

„Hoeveel manschappen van Scotland Yard moeten dezen nacht wel in dit kwartier dienst doen?“

„Ik denk, dat er wel twintig geconsigneerd zijn!“

Met deze en dergelijke uitroepen werd de inspecteur door de mannen begroet en Marholm liet ze rustig uitmopperen, wel wetend, dat, wanneer hij dat deed, straks alles van hen gedaan kon krijgen.

Ook liet hij hun gang maar gaan, wanneer zij eens tegen hun oppersten chef Baxter wilden „kankeren“, zooals zij dat noemden. Baxter was niet erg populair en het deed hen goed als zij eens flink konden mopperen en zijn beleid kritiseeren.

Toen zij uitgeoeterd waren nam Marholm het woord en stelde hen op de hoogte van den stand van zaken. Hij wees hen er op, dat Baxter als naar gewoonte zich niet veel van de zaak aantrok, terwijl er hier toch inderdaad wel iets was voorgevallen, dat tot activiteit dreef.

Hij deelde hen nu zijn plannen mee en besloot aldus:

„Dus dat is afgesproken, Morris, jij zorgt er voor, dat er onmiddellijk nog zes manschappen het huis van dr. Knot aan alle kanten bewaken. De hoofd-inspecteur heeft mij wel is waar verteld, dat allen aan het werk zijn, maar behalve jullie drieën zie ik niemand, noch hier, noch in Wigmorestreet. Je schijnt te veronderstellen, dat het bevel van den oude niet ernstig was. Neem je maar in acht, Baxter is niet te vertrouwen! Brengt de manschappen onder het oog, dat allen dadelijk op hun post moeten zijn. Zij zullen wegens den geweldigen regen wel hier of daar schuilen. — Jij, Morris, moet er voor zorgen, dat er geen muis door kan. — Maar, jullie, Wesly en Berkins, moeten dadelijk met mij mede gaan, wij kunnen van nacht misschien onzen slag slaan!“

Bereidwillig gingen de beide agenten met Marholm mede en Morris snelde naar Duke-

street om het bevel van inspecteur Marholm over te brengen.

Nauwelijks was Marholm met zijn begeleiders teruggekeerd, of het eerste wat hij deed was, er naar te vernemen, of men in het vertrek ook verdachte stemmen gehoord had.

Dokter Redmill schudde het hoofd.

„No, sir”, zei hij, „daar binnen is alles rustig. Men hoort de voetstappen van dr. Knot zelfs niet meer; het maakt den indruk, alsof hij zich ter ruste heeft begeben”.

„Het is goed, dat je weer hier bent, waarde Marholm, wij waren reeds ongeduldig geworden en al van plan om de vertrekken van dr. Knot binnen te dringen!”

„Ja, dat waren wij,” bevestigde Richard. „Wij moeten de zaak nauwkeurig onderzoeken. Ik begin de grootste zorg voor mijn vader te krijgen. Laat ons maar dadelijk de deur open maken!”

„Wel, dat vind ik goed!” antwoordde Marholm. „Ik kan het ook niet meer uithouden, hier langer zonder succes te blijven wachten!”

In het volgende oogenblik ging hij naar de deur en opende die.

Een kreet van verwondering ontsnapte aan de lippen der vijf mannen. . . .

Zij waren in een Egyptische duisternis gehuld.

De kamers waren als uitgestorven en, ook nadat zij de beide vertrekken met hun elektrische lantaarns nauwkeurig doorzocht hadden, vonden zij van James Knot geen spoor.

Maar het wonderlijkste was, dat de sleutel van het studeervertrek in het slot stak.

Waar was dr. Knot gebleven?

Hoe was het hem mogelijk geweest, zijn kamer te verlaten, zonder dat de agenten hem gezien hadden?

„Zeg eens, waarde mr. Richard”, zei Mar-

holm tot den jongen Knot, „zijn hier nog andere uitgangen?”

„Neen, inspecteur!” antwoordde de gevraagde, bleek van schrik. „Ik kan u ten stelligste verzekeren, dat er geen andere uitgangen zijn”.

„Daar staat mijn verstand bij stil —!” riepen Marholm en dokter Redmill bijna tegelijk uit, terwijl de agenten verbaasd de handen te zamen sloegen.

„Dat schijnt hier geen zuiver spel te zijn!”

En nogmaals begonnen allen bij het schijnsel der lantaarns de vertrekken zorgvuldig te doorzoeken.

Er werd tegen de muren geklopt — maar nergens kon men een geheime deur ontdekken.

De mannen werden steeds opgewondener.

Maar de opgewondenheid had haar toppunt nog niet bereikt!

Ze zou spoedig nog veel grooter worden!

Nauwelijks had Marholm zijn lantaarn op de schrijftafel neergezet of hij uitte een gesmoorden kreet van verrassing.

De andere heeren snelden toe en een luide kreet ontsnapte ook hun mond, toen zij op de tafel een stuk papier vonden, waarop met groote letters de volgende woorden stonden:

„Geeft u maar geen moeite, schaapskoppen! Ge vindt mij niet, inspecteur Marholm, al zijt ge ook met een talrijken troep gekomen; ge zult toch niet kunnen verhinderen, dat ik nog hedennacht mijn strafproces tegen den grootsten zwendelaar van Londen zal ten uitvoer brengen. Weest allen hartelijk gegroet, maar vooral mijn boezemvriend, hoofd-inspecteur Baxter, zend ik de beste groeten.

JOHN RAFFLES.

Wilt U Uw Vriend of Uzelven een welkom
geschenk geven, koopt dan een blikken doos
DUBEC van 50 of 100.

VIJFDE HOOFDSTUK.

In het laboratorium van den kwakzalver.

„Drommels, Edward, de zaak wordt kritiek!" fluisterde Brand zijn vriend in het oor, met wien hij te zamen, zoo als wij weten, in de kast gevluht was; „men heeft ons bepaald in het park opgemerkt."

„Pst! pst!" maande Raffles tot voorzichtigheid aan, „ik geloof niet, dat de oude dief ons zal verraden! Heb je niet opgemerkt, hoe hebzuchtig zijn oogen flikkerden, toen ik van het millioen sprak, dat wij in zijn zaak wilden steken? En wees nu doodstil! Onze vervolgers kwamen zoo juist de kamer binnen!"

Met ingehouden adem luisterden beiden naar het gesprek, dat zich in de studeerkamer van Knot tusschen dezen, zijn zoon en de beide politieambtenaren ontspan.

Zij voelden zich daarbij niets op hun gemak, en zij ademden vrijer, toen het Knot eindelijk gelukt was, de lastige gasten met een zoet lijntje van zich af te schuiven.

Raffles paste er wel op, de schuilplaats niet dadelijk te verlaten, en hield Brand, die onmiddellijk uit de donkere gevangenis wilde ontsnappen, met geweld terug.

„Wees om 's Hemels naam niet zoo voorbarig, Charly!" fluisterde hij. „Al is ook Baxter, wiens stem ik onmiddellijk herkende, een uilskuiken, Marholm is het om den dooien dood niet, en ik wil mijn hoofd er onder verdedden, dat de slimmerik nog buiten aan de deur staat te luisteren".

Raffles was hartelijk blij, dat ook Knot zoo voorzichtig was, om zijn zenuwachtigen gang door de kamer niet te staken.

Eerst, na verloop van een kwartier, opende hij heel zachtjes en voorzichtig de kastdeur en sloop er met Brand uit.

Voordat beiden echter de voorkamer bereikt hadden, kwam Knot hen reeds te gemoet.

„Hebt u gehoord, mijneheeren, waar men u van verdenkt?" vroeg hij lachend. „De politie ziet toch in iedereen een misdadiger. Inderdaad, wanneer men de kunst niet verstond op een goeden voet met deze speurhonden te staan, zou men zich veel onaangenaamheden

op den hals kunnen halen. Het is mij nog altijd gelukt, goed met hen op te schieten, en zoo hoop ik ook nu, dat ik het klaar zal spelen, u er voor te behoeden, dat u door den hoofd-inspecteur van politie van Scotland Yard en zijn detectives zult worden lastig gevallen".

„Inderdaad, u zou ons zeer verplichten, wanneer u dit gelukte, dr. Knot," zei Raffles, „want wanneer wij nog eerst met de politie in aanraking zouden komen, zou er natuurlijk van de transactie, die wij wilden aangaan, niet veel terecht komen. Het zou ons natuurlijk niet zoo heel veel moeite kosten om onze onschuld te bewijzen, maar wij weten allemaal wel, dat er dikwijls heel wat formaliteiten zijn te vervullen voor die beambten tevreden zijn. Wij moeten, zooals ik u reeds gezegd heb, morgen voormiddag naar Liverpool, om met de boot te vertrekken. Het zou mij inderdaad erg spijten, wanneer wij onverrichterzake naar huis moesten gaan.

„Wij stellen bijzonder veel belang in uw zaak; wij moeten trachten ook bij ons met uw medicijnen goede zaken te kunnen maken. Ik maak slechts melding van den „verjongingsdrank". Alleen met dit middel reeds zijn reuzenzaken te maken. En dan nog uw zenuwversterker en uw geheugenlimonade."

„Goed, goed!" zeide dr. Knot lachend; hij voelde zich gestreeld en wreef zich vergenoegd de handen.

„Ik heb nog verscheidene andere zaken, die geld, veel geld opbrengen!"

„U maakt ons werkelijk nieuwsgierig dr. Knot," hernam Raffles.

„Wij moeten onzen tijd niet nutteloos laten voorbijgaan; toon ons alles, waarvan u verwacht, dat het in Amerika met goed succes aan den man kan gebracht worden".

„Gaarne, mijne heeren; maar dan moet ik u verzoeken om een kleine luchtreis met mij te maken."

De beide vrienden keken den ouden kwakzalver verbaasd aan.

„Ja, ja", zei deze, „het beste zal wel zijn,

dat wij zoo spoedig mogelijk van hier verdwijnen. Ik moet, zooals u zult begrijpen op zekere tijden ongestoord kunnen werken, om mijn recepten samen te stellen. Dat is een zeer nauwkeurige arbeid, waarbij ik absoluut niet lastig gevallen mag worden.

Daar ik, behalve fabrikant ook koopman ben en al mijn zaken zelf bestuur begrijpt u wel, dat men mij vaak noodig heeft, om beslissingen te nemen. Ik heb daarom iets bedacht, om op gegeven oogenblikken spoorloos te kunnen verdwijnen."

Daar de beide vrienden den wonderdokter nog steeds verbaasd aankeken, lachte deze eens en vervolgde:

"Ik heb, hier beneden, een laboratorium laten inrichten, waar ik al mijn chemicaliën, machines, instrumenten, kolven, retorten en ovens bij elkaar heb en waar ik mijn preparaten samenstel.

"Om nu te voorkomen, dat iemand daar binnenkomt, heb ik dat vertrek geheel onder den grond laten maken met betonnen muren en zonder deuren of vensters. De eenige manier om er te komen, is vanuit dit vertrek, maar op welke wijze, dat is mijn geheim. Dat weet nog niemand en ik zou het ook niet aan u hebben medegedeeld, wanneer dat wegens uw spoedig vertrek niet noodzakelijk was."

In gespannen verwachting keken Brand en Raffles den spreker nog steeds aan.

Knot verzocht den heeren nog een weinig geduld te hebben, want hij moest eerst den sleutel zoeken voor zijn wonderbare machine, waarmede hij hen alle drie onzichtbaar kon maken.

Hij begaf zich daarop naar een kastje, waarvan hij een der laden opentrok en zocht daarin naar het een of ander voorwerp, dat zich daar bevinden moest.

Raffles nam deze gelegenheid waar om vlug in het studeervertrek te sluipen, daar een vel papier te nemen en hierop de spottende woorden te schrijven, die later door Marholm op het schrijfbureau gevonden werden.

Hij was daarmede juist gereed, toen Knot, met een kleinen sleutel in de hand, hem en Brand verzocht, met hem in een klein, geheim vertrek te gaan, dat zich achter het kabinet bevond.

Knot drukte hier op een knop en onmiddellijk brandde een electrisch licht, dat de beide vrienden in staat stelde, om met groote verbazing te zien, dat Knot op den grond neerknielde, een oud tapijt, waarmede de vloer bedekt was, wegschoof, daarna den sleutel in een slot stak, dat zoo geheimzinnig in den vloer was aangebracht, dat men het onmogelijk dadelijk kon ontdekken.

Na eenige oogenblikken gebeurde er iets onverwachts.

De vloer week naar twee kanten en in de donkere opening, die de mannen nu zagen, werden zij een soort bak gewaar, die aan een staaldraadkabel boven een diepen koker hing.

"Zoo, mijne heeren", met deze woorden verzocht dr. Knot zijn gasten om in de bak te stappen; „de reis naar beneden kan nu beginnen".

Raffles zag onmiddellijk, dat de bak niets anders dan een soort van lift was, waarvan de machinerie wel zeer eenvoudig, maar daarom juist hoogst betrouwbaar was. Hij kende die soort liften, die vaak gebruikt worden in magazijnen, om goederen van de eene verdieping naar de andere over te brengen en er op ingericht zijn zware lasten te kunnen vervoeren.

Het was dan ook niet de constructie van deze lift, welke Raffles deed aarzelen, om in te stappen. Hij wilde weten waar hij naar toe ging.

"Waar gaan wij heen?" vroeg Raffles voorzichtig.

"Naar een veilige plaats", antwoordde de oude man, „u kunt u gerust aan mij toevertrouwen."

Met deze woorden sprong hij zelf in de bak en verzocht den vrienden, zijn voorbeeld te volgen.

Met voldoening bemerkten zij, dat zij langzaam naar de diepte zweefden.

Met een lichten schok hield de daling eindelijk op.

"Onze reis is volbracht", zei dr. Knot, „de heeren worden verzocht, uit te stappen."

Hij zelf sprong het eerst uit de bak en voerde de beide vrienden nu door een donkere gang naar een deur, waar hij bleef staan.

Hij had deze spoedig met een sleutel, dien hij bij zich droeg, geopend en met verwondering

zagen Raffles en Brand, toen zij in het electrisch verlichte vertrek kwamen, dat zij zich inderdaad in een scheikundig laboratorium bevonden, op de plaats, waar dr. Knot zijn dranken gereed maakte.

„Wij zijn nu aan ons doel“, wendde zich de oude kwakzalver tot zijn gasten, wier verwonderde gelaatstrekken hij met genoeg opmerkte. „Hier is mijn wetenschappelijke werkplaats; hier worden alle dranken, pillen en zalfjes, waarmede ik het menschedom gelukkig maak, door mij uitgevonden. Ik heb dit laboratorium opzettelijk aan de oogen der menschen onttrokken. Ik was er steeds op gesteld, dat mijn geheime uitvindingen nooit openbaar zouden worden“.

„Zeer juist!“ antwoordde Raffles, die reeds ongeduldig overal rondkeek, waar de oude schurk zijn geld bewaarde.

Wat konden hem al die flesschen, potjes en gereedschappen ten slotte schelen!

Hij wilde geld zien.

De medicijnen maakten hem echter toch nieuwsgierig; hij wilde ze gaarne oppervlakkig leeren kennen.

„Zeg eens, dr. Knot!“ en dit zeggende, klopte hij den oude vertrouwelijk op den schouder. „U bent een zeer wetenschappelijk man! Immers, ik zie hier geneesmiddelen, die nog niet in de couranten geannonceerd zijn!“

„Die opmerking is juist“, zeide Knot; „met u kan ik praten. Zie, hier heb ik een slaapmiddel; één druppel daarvan is reeds voldoende, om iemand in slaap te brengen. De werking hiervan is nog sterker dan die van mijn zenuwversterker.“

„Bedoelt u de elastieken proppen, die men in de ooren stopt?“ vroeg Raffles lachend. „Hoor eens, dokter, het moeten toch zeker zeer eenvoudige menschen zijn, die daar eenige waarde aan hechten! Dan ziet dit preparaat er toch veel meer betrouwbaar uit.“

Terwijl Raffles zoo sprak, had een deur, die naar een klein zijvertrek voerde, zijn aandacht getrokken.

Zonder daartoe eerst vergunning af te wachten, was hij reeds over den drempel gegaan, omdat hij vermoedde, in dit kleine vertrek datgene te vinden, waarnaar hij eigenlijk zocht.

En dit vermoeden had hem ook niet bedrogen, want nauwelijks had Knot opgemerkt wat hij wilde doen, of hij liep angstig naar hem toe, pakte hem bij den arm en zei:

„Ach, mr. Parker, deze kleine ruimte is slechts een rommelkamer, die gevuld is met kisten, ledige flesschen, enzoovoorts.“

Ik verzoek u om in dezen stoel plaats te nemen; ik zal u dan dadelijk mijn boeken toonen, waaruit u een overzicht kunt krijgen van de uitgebreidheid mijner zaken“.

Raffles besloot om zich voorloopig nog kalm te houden.

Oogenschijnlijk namen hij en Brand zeer bereidwillig de uitnoodiging aan.

Zij gingen in fauteuils bij de tafel zitten.

Dr. Knot ging nu naar een kast, opende die en nam daaruit twee groote registers welke hij op tafel legde.

„Zoo even hebt u alleen mijn correspondentie gezien“, zei hij, en sloeg de boeken open; „in deze boeken echter vindt u cijfers genoeg om daaruit te kunnen zien, dat een compagnonschap met mij u groot voordeel aan zal brengen. U hebt mij zooeven gezegd, dat u een millioen betalen wilt en met dat bedrag ben ik tevreden. Zoodra ik in het bezit daarvan ben, zal ik u al de noodige recepten geven, opdat u dadelijk beginnen kunt met het samenstellen van mijn geneesmiddelen. Ik ben met enkele procenten tevreden van de winst, die u zult behalen.“

„Dat is zeer inschikkelijk van u, dr. Knot“, antwoordde Raffles. „U bent waarlijk niet overdreven in uw eischen. Ik zie, dat wij prettig zaken zullen doen.“

„Prijs mij maar niet te vroeg“, zei de oude lachend. „Uw beloften zijn mooi genoeg en u hebt gehoord, dat ik met een millioen tevreden ben, maar één vogel in de hand is beter dan tien in de lucht. Indien wij het eens worden, dan sta ik er op, dat u mij reeds heden eenig bedrag op afkorting ter hand stelt.“

„Hoe groot is dan de som die u verlangt?“ vroeg Raffles, terwijl hij den naast hem zittenden Brand aanstootte, zoodat deze een glimlach nauwelijks vermocht te verbergen.

„Welnu, ik verlang onmiddellijk 2000 dollars“, zei Knot.

„Dat is een bagatel!“ antwoordde Raffles;

hij haalde zijn portefeuille voor den dag en haalde daaruit twee banknoten van tweehonderd vijftig pond.

„Hier hebt u voorloopig vijf honderd pond. Heb de goedheid, mij duizend dollar terug te geven.”

„Ik verzoek u om eenige oogenblikken geduld te hebben; ik zal u de duizend dollar daadlijk ter hand stellen,” zei Knot.

Daarop ging hij onmiddellijk naar de zoogenaamde kleine rommelkamer.

Nu stond Raffles, die Brand een wenk gegeven had, om hetzelfde te doen, op en greep den kwakzalver bij den arm.

„Maar mijnheer!” schreeuwde Raffles, „wat moet dit beteekenen? Wilt u misschien het geld, dat ik moet terughebben, uit de rommelkamer halen? Of wilt u misschien met mijn vijf honderd pond in de lift verdwijnen en ons in den steek laten?”

Neen, neen, ouwe jongen, zoo hebben wij het niet bedoeld! Wij laten ons niet in de val lokken!”

En nog vóórdat Knot een woord tot zijn verdediging kon spreken hadden Raffles en Brand hem beetgepakt en met touwen, die zij uit hun zakken haalden, de handen en voeten gebonden.

Knot, die bijna in zwijm was gevallen, kreeg eindelijk zijn bewustzijn terug.

„Dieven! Moordenaars! Roovers!” schreeuwde hij en werd daarbij bloedrood in zijn gelaat.

„Gemeene honden! dokter Redmill had dus toch gelijk, toen hij jullie niet vertrouwde. Laat mij los! Laat mij los, schoften, of —”

Raffles had intusschen zijn zakdoek tot een prop gemaakt.

„Als je niet stil bent, ouwe schurk, dan stop ik je dit ding in den mond; het werkt minstens even goed, als je zenuwversterker! Weet jij, James Knot, met wien je te doen hebt? Weet je, dat het Raffles is, die voor je staat?”

De geboeide keek den spreker half waanzinnig van angst aan.

„Jij — bent — Raffles — de Groote Onbekende — de gemeene schurk, dien niemand arresteren kan?” kwam er eindelijk hakkelend uit.

„Zeg eens!” zei Raffles, „houd je tong wat

in bedwang, waarde vriend! Schelden kan iedereen en als ik wilde, zou ik je zelfs daarin nog een lesje kunnen geven. Maar dat doen wij, nette menschen, onder elkaar niet en als je nu werkelijk nog langer lawaai maakt, dan dwing ik je om een flesch van je verjongingselixer op te drinken en maak misschien ook gebruik van het slaapmiddel, dat zoo goed werkt.”

Toen nu Knot toch nog voortging met schreeuwen en als een waanzinnige aan zijn boeien trok, voegde Raffles de daad bij het woord en stopte den zakdoek den ouden zwendelaar tusschen de tanden.

Eenige minuten later lag hij, niet in staat om nog eenig geluid te kunnen voortbrengen, bewegingloos als in een diepen slaap.

„Zoo,” zei Raffles tot zijn vriend, „nu kunnen wij aan het werk gaan! Heb je de noodige werktuigen meegebracht?”

„Dat heb ik, Edward,” antwoordde Brand.

„Welnu, dan zullen wij eerst maar een visite brengen aan de zoogenaamde rommelkamer!” riep Raffles en ging naar binnen.

Brand volgde hem.

De deur was groot genoeg, zoodat het elektrische licht uit het laboratorium, de rommelkamer genoegzaam verlichtte.

De beide vrienden konden alles goed zien.

Dr. Knot had gelijk, toen hij beweerde, dat allerlei rommel in dit kamertje opgestapeld was, maar men kon duidelijk zien, dat dit er slechts voor diende, om de brandkast, die in een hoek stond, te verbergen.

Niet zonder moeite baanden Raffles en Brand zich een weg naar deze brandkast.

Toen zij eindelijk er vóór stonden, begonnen zij vroolijk te lachen, hoewel de brandkast van de nieuwste constructie en niet gemakkelijk te openen was.

Ook Raffles had die misschien nooit open kunnen krijgen, wanneer hij niet in het bezit was geweest van een zoogenaamden zuurstofbrander, een werktuig, dat Raffles zelf had uitgevonden.

Met dit apparaat kon hij de zwaarste brandkasten openen, zonder dat men het minste geluid hoort.

Binnen weinig tijd hadden Raffles en Brand met behulp van dit werktuig, de brandkast van den ouden kwakzalver geopend.

Hun verwachting werd niet teleurgesteld; in de vakken van de brandkast lagen stapels goudgeld en groote pakken bankpapier.

„Zoo,” zei Raffles vergenoegd, „ons werk wordt ten minste beloond; wij kunnen tevreden zijn.

Deze sommen zullen voldoende zijn, om een massa van de arme patiënten gelukkig te maken, aan wie Knot, onder voorspiegeling hen te zullen genezen, zonder schaamte de laatste penningen heeft afgetroggeld. Wij zullen het geld maar onmiddellijk trachten mee te nemen.

De zakken, die daar in den hoek liggen, kunnen ons daarbij van dienst zijn.”

Brand volgde den raad van zijn vriend en weldra waren beiden bezig, om den inhoud van de brandkast in zakken te doen.

„Jammer genoeg, dat wij niet alles kunnen meenemen,” zei Brand, „wij zullen nu reeds al onze krachten moeten aanwenden, om hetgeen wij in de zakken gedaan hebben, mede te nemen.”

„O, het is niet onmogelijk,” zei Raffles, „dat wij ons bezoek aan deze rommelkamer nog eens herhalen. Laat ons voorloopig tevreden zijn en probeeren hoe wij hier weg komen.”

„Dat zal nog niet zoo gemakkelijk gaan, Edward,” zei Brand, „want, daar Marholm weet, dat je hier bent, zal hij zeker alle pogingen aanwenden om je te arresteeren. Ik zou wel willen wedden dat hij langs het paleis van den ouden zwendelaar een troep agenten op post heeft gezet, die alle uitgangen van het huis moeten bewaken.”

„Ik meen —”

Hij zweeg plotseling om te luisteren.

Raffles spitste eveneens zijn ooren.

„Heb je niets gehoord?” vroeg Raffles. „Het kwam mij voor, dat van uit de opening van den koker, waardoor wij naar hier zijn gekomen, een verdacht geluid kwam.”

„Inderdaad, ook ik geloof eenige stemmen gehoord te hebben,” zei Brand.

„Drommels, dan is Marholm waarschijnlijk toch achter het geheim van de lift van den ouden zwendelaar gekomen!” fluisterde lord Lister.

„Wij moeten nu hier alles zoo maar liggen laten, want wij zullen er ons dadelijk van

overtuigen, wat er aan de hand is. Naar beneden kunnen onze vervolgers niet gemakkelijk komen, omdat de liftbak beneden is.”

Beiden gingen naar de plaats, waar de bak zich moest bevinden en keken verschrikt om zich heen, toen zij zagen, dat deze verdwenen was.

Zij keken omhoog en zagen thans tot hun groote verrassing, dat de bak reeds op een manshoogte boven hen zweefde.

„Nu aangepakt!” riep Raffles terwijl hij met beide handen aan den rand van de bak ging hangen.

„Als wij niet beletten, dat de liftbak naar boven gaat, dan zal onmiddellijk de tweede, die boven staat, naar beneden komen en als dat gebeurt, dan zou er een lading uit die mand komen, die wij liever niet willen zien.”

Het was nu ook aan Brand gelukt, de liftbak beet te pakken en daar de beide vrienden al hun zakken reeds met goud gevuld hadden, wogen zij zóó zwaar, dat hun gewicht voldoende was om de bak weer naar beneden te halen.

Met een bewonderenswaardige vlugheid had Raffles een touw om de bak geslagen en dit vastgemaakt aan een ijzeren haak, die in de nabijheid was.

Juist was hij daarmede gereed, toen men boven een woedend geschreeuw hoorde.

De daar aanwezige agenten beproefden om het op en neergaan van de bak waaraan plotseling iets scheen te haperen weer in het gereede te brengen.

„Vloekt en schreeuwt daarboven maar!” mompelde Raffles spottend; „het zal jullie toch niets baten. Als ik de liftbak hier beneden niet loslaat, dan kunnen jullie niet hier komen. Kijk toch niet zoo onnoozel om je heen, Charly, help mij liever dit tweede touw om de bak te slaan en aan de haak te bevestigen. Dubbel breekt zoo gemakkelijk niet. —

Zoo,” ging hij voort, toen Brand bezig was om de bak nog beter te bevestigen, „nu spoedig terug naar de rommelkamer, om het overige geld te halen.”

„Waar zullen wij er mee heen?” vroeg Brand angstig. „Ik geloof nauwelijks, dat wij hier weer weg kunnen komen.”

„Dat hoeft ook niet”, antwoordde Raffles

kalm; „doe maar alles, wat ik doe; ik sta je er borg voor, dat wij heelshuids uit deze onderwereld weer naar boven zullen komen. — —”

Dadelijk toen zij in de rommelkamer gekomen waren, pakte Raffles een der beide geldzakken op, die zij wilden meenemen en nadat Brand den anderen had opgenomen, keerden beiden weer naar de lift terug.

„Ik begrijp je niet, Edward,” zei Brand, „je bent toch zeker niet van plan, de zakken in de lift te leggen en daarmee op te stijgen?”

„Zeker wel!” antwoordde Raffles en schroefde zijn wandelstok uit elkaar.

Toen hij dezen stok in twee stukken in de hand hield kwam uit het bovenste gedeelte een cilindervormig voorwerp te voorschijn, waaraan een klein knopje bevestigd was.

Hij drukte daarop en onmiddellijk schoot uit de lens, welke zich bovenaan bevond, een heldere lichtbundel te voorschijn. Het cilindervormige voorwerp was een sterke elektrische zaklantaarn.

Hij draaide nu het elektrische licht in het laboratorium uit, stapte in de liftbak, sneed de

touwen, welke de lift beneden hielden, door en bemerkte onmiddellijk dat de opstijging aanving.

„Je zult zien,” zei hij zacht tegen Brand, die ietwat ongerust keek, „dat we ongedeed boven komen. De ezels, die in de andere liftbak zitten, durven er natuurlijk zelfs niet aan te denken, dat wij in deze bak zitten. Het eenige, wat wij uit voorzichtigheid zullen doen, is, dat wij vooraf onze revolvers goed nazien. Het is immers mogelijk, dat wij genoodzaakt worden er gebruik van te maken; maar je weet wel, dat ik er overigens een vijand van ben, bloed te vergieten.”

Brand voldeed aan het verzoek van zijn vriend.

„En wat gebeurt er met dr. Knot?” vroeg hij, toen Raffles reeds de haan van zijn revolver overhaalde.

„Hem kunnen wij gerust aan het noodlot overlaten,” luidde het antwoord.

Na deze woorden zagen de twee vrienden, dat de mand plotseling vlug naar boven steeg.

ZESDE HOOFDSTUK.

Hun neus voorbij gegaan.

Nadat Marholm en zijn metgezellen weer eenigszins tot verademing gekomen waren van den schrik, die hun door het spotbriefje van Raffles op het lijf was gejaagd, begonnen zij de vertrekken van den dokter nogmaals te doorzoeken.

Zij waren er nu van overtuigd, dat Raffles nog in het huis aanwezig moest zijn; daar duidde dat briefje en de verdwijning van den heer des huizes te duidelijk op, dan dat zij daar nog één oogenblik aan zouden kunnen twijfelen.

Maar hoe zij ook zochten, in kasten keken en zelfs tegen het behang drukten, nergens was eenig spoor van een menscheijk wezen te ontdekken.

Plotseling scheen Richard Knot een goeden inval te krijgen.

„O, domoo die ik ben!” riep hij uit. „er is hier achter immers nog een kamertje; ik heb daaraan niet gedacht, omdat het voor geen be-

paald doel bestemd is en altijd leeg staat. Misschien vinden wij daar een spoor.”

Begeleid door dokter Redmill, Marholm en de drie agenten, begonnen zij de kleine ruimte te doorzoeken en Marholm, die het vloerkleed oplichtte, had spoedig het geheim van den ouden Knot ontdekt.

„Er moet hier onder den vloer een ruimte aanwezig zijn,” zei hij, terwijl hij op zijn knieën rondkroop.

Na lang gezocht te hebben liet hij een zegevierend kreet hooren. Hij klopte met zijn knokkels op den grond en heel duidelijk constateerden allen, dat het op die plek hol klonk.

„Het is precies zoo als ik gedacht heb,” zei hij. „Ziet hier mijne heeren!”

Hij liet het licht van zijn elektrische lantaarn op den vloer schijnen.

„Hier bevindt zich een slot.”

Oogenblikkelijk haalde hij een instrument

voor den dag en trachtte het slot daarmee te openen.

Hij was hiermede reeds eenigen tijd vergeefs bezig, toen plotseling de vloer onder hen bevoog. Zij sprongen ijlings terug en dat was maar goed ook, want er vormde zich een spleet tusschen twee planken, die grooter en grooter werd en nu zagen de verbaasde mannen hoe twee planken over de geheele lengte een paar decimeter zakten en naar rechts en links weken, toen nog twee en zoo stonden, of liever, knielden zij eensklaps aan den rand van een koker, die hen als een donkeren afgrond tegengaapte.

Het was de liftkoker, die dokter Knot in het geheim had laten maken en waarvan zelfs zijn eigen zoon het bestaan niet kende.

Allen, behalve Marholm, stonden verbluft en lieten een luiden kreet hooren.

Het was dezelfde kreet, dien Raffles en Brand in de rommelkamer gehoord hadden.

„Om 's hemels wil, mannen!" fluisterde Marholm zijn ondergeschikten op boozen toon toe. „Hoe kunnen jullie nu zóó onvoorzichtig zijn om zulk een lawaai te maken! Hoe gemakkelijk kunnen de gauwdieven, die wij in hechtenis moeten nemen, en die, dat is voor mij een uitgemaakte zaak, hier door deze opening ontvlucht zijn, ons gehoord hebben!"

„Zou u dat inderdaad meenen?" vroeg Richard Knot twijfelachtig. „Zoudt gij voor een sprong in deze schijnbaar ondoorgronddelijke diepte, in deze onzekere duisternis, niet teruggedeinsd zijn?"

Marholm gaf den jongen man geen antwoord.

Hij was reeds ijverig bezig, den bovensten rand van de diepte met zijn elektrische lantaarn te verlichten en te onderzoeken.

Met de grootste spanning keken de vier mannen naar Marholm; zij waren eveneens op den vloer neergeknield.

Eensklaps slaakte Marholm een gesmoorden vreugdekreet.

„Nu geloof ik het raadsel te hebben opgelost!" fluisterde hij, nauwelijks verstaanbaar. „De beide misdadigers hebben hoogstwaarschijnlijk dit eigenaardige apparaat, dat ik zoo even ontdekte, voor hun slachtoffer gebruikt. Het schijnt een vervoermiddel te zijn, waar-

mede dr. Knot vermoedelijk zekere fabrieken, die in den kelder opgeborgen zijn, en die hij om de een of andere reden geheim wil houden, naar zijn werkkamer laat brengen. Was u van deze inrichting in het geheel niets bekend, mr. Richard?"

„Neen, sir, ik heb er nooit van gehoord," antwoordde deze, „en weet ook niet, dat mijn vader er in den kelder ergens een bergplaats voor koopwaren op nahoudt."

„Nu, het moge zijn, zoo het wil," antwoordde Marholm, „wij zullen in elk geval probeeren, in deze bak, die u hier dicht onder den rand der opening opmerkt, te stappen."

Onmiddellijk waren allen daartoe bereid.

Zij twijfelden er geen oogenblik meer aan, dat zij nu op het rechte spoor waren.

Marholm liet zich het eerst zakken.

Ofschoon er eenige behendigheid voor noodig was, daar de liftbak op eenigen afstand onder den rand der opening zweefde, was het toch volstrekt niet gevaarlijk, mits men maar zekerheid had, dat de bak niet aanstonds door het gewicht van een volwassen man naar beneden zou schieten.

Daarom probeerde Marholm eerst, door aan zijn vingers te blijven hangen, met zijn voeten de bak naar beneden te drukken, maar toen dat niet lukte en hij zag, dat de bodem der bak net zoo vast en stevig was als de begane grond, liet hij zich zakken en nu volgden de beide detectives, en ten slotte dokter Redmill en mr. Richard Knot ook spoedig.

Marholm had nu spoedig het mechaniek ontdekt, dat het vervoermiddel in beweging moest brengen.

Juist toen hij het in beweging wilde brengen, werden hij en zijn begeleiders tot hun groote verbazing gewaar, dat de liftbak, nadat deze eerst eenige voeten was gedaald, plotseling door een onzichtbare macht werd tegengehouden, en in de lucht bleef zweven.

„Ziet u!" riep Marholm verstoord, „dat hebt u nu van uw lawaai! De kerels beneden hebben ons gehoord en zijn reeds bezig ons plan te doen mislukken. Ik heb daar juist heel duidelijk menschenlijke stemmen gehoord. Zij hielden de tweede bak, die, wanneer de onze afdaalt, als contra gewicht in de hoogte moest stijgen, beneden met alle geweld vast. Nu moe-

ten wij maar zien, op welke wijze wij uit de ongelegenheid kunnen raken!"

"Duivels!" vloekte een der detectives, „onze toestand is inderdaad zeer kritiek! Onder ons een onbekende diepte — boven ons een reddingsmiddel, waar wij geen gebruik meer van kunnen maken. Wellicht laten de schurken ons tot den jongsten dag hier boven in den donkeren liftkoker hangen!"

„Nu, daar bedank ik voor, dat is een mooi vooruitzicht!" beweerde de andere kollega. „Nu inspecteur Marholm, dat was ook niet de verstandigste raad, dien ge ons geven kondt, om ons blindelings in deze val te laten loopen! Geef ons nu ook weer een raad, hoe wij er uit zullen komen!"

„Ja, dat is mij voorloopig zelf ook nog niet helder," antwoordde Marholm gramstorig. „Wanneer niet alles dadelijk naar jullie wensch gaat, dan zetten jullie altijd een grooten mond op. Er bleef ons toch niets anders over, dan van deze eerste gelegenheid die zich aanbood, gebruik te maken, om ons van de schurken meester te maken? Ik heb nog altijd den moed niet opgegeven, dat wij toch nog naar beneden komen!"

Het was een eigenaardig gezicht de vijf mannen daar in de lift bijeen te zien. Drie hunner waren in gewone burgerkleeren, want Marholm had zich van de zwarte domino, waarmede hij zich door de zalen van het paleis van Dokter Knot had bewogen, ontdaan, maar de twee anderen waren nog in costuum, de een als troubadour de ander als een ridder uit de middeleeuwen.

Maar nu scheen er toch weer leven in de brouwerij te komen, want nauwelijks had Marholm de laatste woorden gesproken, of de daling van de lift zette zich voort.

Marholm reageerde er onmiddellijk op, door zijn wijsvinger op de lippen te leggen, teneinde de anderen te beduiden vooral geen leven te maken en doofde ook zijn electriche lantaarn. Ten slotte haalde hij zijn revolver voor den dag.

Ineens nam de snelheid van de dalende lift toe en verscheen er tegen de muren van den liftkoker een lichtschijn, welke van beneden scheen te komen.

Eensklaps nam die lichtschijn in helderheid

toe. Zij hoorden een suisend geluid en vóór zij zich goed rekenschap gaven van hetgeen er gebeurde, verscheen de tweede liftbak naast de hunne.

Een kreet van woede en ontsteltenis ontsnapte hun lippen.

In de tweede liftbak zagen zij de gestalten van twee mannen, waarvan een van hen een electriche lantaarn vast had, en die met dezelfde snelheid naar boven stegen, waarmede zij naar beneden gingen.

„Goeden nacht, inspecteur Marholm!" riep hen reeds van verre de man toe, die de lantaarn droeg, terwijl hij hen met zijn kalmen glimlach aanzag en hen met de rechterhand vriendelijk toewuifde. „Veel geluk met je reis naar beneden! Groet dr. James Knot van John Raffles! Ik heb hem een weinig adergelaten. Good night, heeren, slaapt wel en droomt van mij!"

En voordat nog Marholm en zijn makkers het een of ander konden antwoorden, was de andere bak reeds met den genialen „Grooten Onbekende" en zijn vriend aan hen voorbijgeleden.

Woedend trokken Marholm en de beide detectives hun pistolen uit den zak en schoten op de vluchtelingen, maar op hetzelfde oogenblik klonk van boven een vroolijk gelach, waardoor zij nog woedender werden, en waaruit zij tevens begrepen, dat de beide vervolgden ongedeerd het kamertje hadden bereikt en weer vasten grond onder hun voeten hadden.

„Het is om razend te worden!" schreeuwde Marholm, toen de liftbak met hem en zijn makkers er in met een stevigen stoot op den bodem van den kelder terecht kwam, zoodat zij allen op onaangename wijze door elkander geschud werden. „Zoo is Raffles ons weer te slim geweest! Die schande mogen wij niet op ons laten zitten; wij moeten in elk geval al het mogelijke beproeven, alle krachten inspannen, om die beide schurken nog in het laatste oogenblik hun vlucht te verijdelen en hen voor den strafrechter te brengen!"

„Collega's, laat ons nu allen tegelijkertijd onze lampen aansteken! Wanneer dr. James Knot, hetgeen ik hoop, nog in leven is — want Raffles bezoedelt zijn handen nimmer met bloed — dan moeten wij hem zoo spoedig mo-

gelijk vinden; hij zal misschien wel weten, hoe wij op de snelste wijze uit deze donkere doolhof kunnen komen!"

Op het volgende oogenblik straalde uit drie electriche zaklantaarns een blauwachtige lichtbundel en werd de plaats waar de mannen stonden, zoodanig verlicht, dat zij duidelijk de voorwerpen, die zich om hen heen bevonden, konden herkennen.

Het gelukte hen dan ook, den weg te ontdekken, die naar het laboratorium van dr. Knot voerde.

Na verloop van eenige minuten, hadden zij het bereikt.

De deur stond open.

Met hun lantaarns verlichtten zij de sponning der deur, vonden den schakelaar voor het electriche licht en het volgende oogenblik was de duisternis in het sousterrain verdwenen, om plaats te maken voor helder schitterend licht.

Tot hun groote verbazing zagen zij nu, dat zij zich in een volledig ingerichte chemische werkplaats bevonden.

Spoedig ontdekten zij nu ook tot hun groote ontsteltenis den op den grond geboeid liggenden dr. James Knot.

Met een kreet van schrik wierp Richard zich op zijn vader.

„Om 's hemels wil," riep hij in vreeselijken angst uit, „hij is dood! De onmenschen hebben hem vermoord!"

Inderdaad maakte het op het eerste oog-

blik den indruk, alsof men op den bewusteloozen Knot geweld had gepleegd.

Zijn gelaat was doodsbleek; de oogen starden als gebroken met een verschrikkelijke uitdrukking in de ruimte, en zijn lippen waren met schuim bedekt, terwijl er bloed uit den neus langs de kin op het overhemd van den ouden man vloeide.

Marholm stelde echter den jongen Knot gerust, hij had onmiddellijk opgemerkt, dat de kwakzalver slechts bewusteloos was.

Spoedig bevrijdde hij hem van de prop en sneed de touwen aan handen en voeten door. Vervolgens haalde hij een opwekkend middel, dat hij steeds voor voorkomende gevallen bij zich had, uit den zak en goot den bewustelooze daar eenige druppels van in de keel.

Doch zijn pogingen bleven vruchteloos, het gelukte hem niet, den ouden man, die een hevige klem in den mond scheen te hebben, te doen ontwaken.

Wanhopend renden nu alle deze vijf zoo plotseling van de wereld afgescheiden mannen door het keldervertrek heen en weer om te zien of zij een trap, die naar boven voerde, konden ontdekken; doch het was alles te vergeefs, hun noodlot scheen, evenals dat van den ouden dr. Knot, voor altijd bezegeld te zijn.

Het kwam hen voor, dat zij er nimmer in zouden slagen, uit hun onderaardsche gevangenis te ontkomen.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Een onbeschaamd visitekaartje.

Toen John Raffles en zijn getrouwe vriend Charly Brand, die, terwijl zij Marholm en diens makkers voorbij zweefden, zich gedurende een oogenblik in hun ware gedaanten had-

den vertoond, gelukkig in de vertrekken van dr. Knot waren aangekomen, namen zij hun kostbaren buit uit de mand.

Vervolgens hielden zij een ernstige beraad-

slaging, hoe zij het beste met den schat en de gestolen papieren ongemerkt uit het paleis van den ouden kwakzalver konden komen.

„Ik heb een goed idee!" zei Raffles, nadat hij een poos had nagedacht. „Daar het nauwelijks is aan te nemen, dat het Marholm en de anderen zoo spoedig zal gelukken weer naar boven te stijgen, en James Knot niet zoo spoedig uit zijn bewusteloosheid zal ontwaken, daar ik hem, zoo je weet, nog van zijn eigen sterk werkend slaapmiddel heb laten proeven, zullen we tijd genoeg hebben om weer een paar andere menschen van ons te maken.

Weet je wat, Charly? Ik denk, dat het het beste zal zijn, wanneer wij onze domino's en maskers nog eens opzoeken, om voor onschadelijke maskerade-gasten door te gaan. Zooals je hoort, is men in de zaal nog druk bezig met dansen; niemand vermoedt daar, wat hier gebeurd is, en niemand kan dit ook zoo spoedig te weten komen."

Zonder eerst een antwoord van Brand af te wachten, haalde Raffles zijn domino van onder zijne zwarte smoking te voorschijn, bond zich het zijden masker voor het gezicht en noopte daardoor Brand, zijn voorbeeld te volgen.

„Zoo Charly," zei Raffles eindelijk, „nu zullen wij ons den gouden buit met alle gemoedelijkheid om het lijf binden. Onze domino's zijn zóó wijd, dat wij den buit met alle gemak en zonder dat het iemand in het minst zal opvallen, daaronder kunnen verbergen. De papieren en banknoten heb ik reeds in mijn zak weggeborgen; in eenige minuten zullen wij dus volkomen gereed zijn."

Lachend volvoerde Brand het plan, dat zijn geniale vriend ontworpen had.

Hoewel de zakken tot aan den rand met goudstukken gevuld waren, konden zij ze toch zonder veel moeite dragen. Het was niet voor het eerst, dat zij een dergelijke karwei hadden op te knappen.

In alle gemoedelijkheid verlieten zij nu in hun domino's de vertrekken van dr. Knot, ten einde zich naar het voorste gedeelte van het paleis te begeven.

Zij wachtten zich er wel voor, door het park te gaan om van daar uit naar den hoofdingang van het huis te komen.

De eigenschap, waarover zij beschikten, om zich spoedig te kunnen oriënteeren, maakten het hun gemakkelijk, dat zij spoedig door een waar doolhof van zijgangen in de balzalen terecht kwamen, waar zij met de grootste onverschilligheid binnentraden.

Het feest was nog in vollen gang, doch had reeds haar hoogtepunt bereikt; spoedig zou het démasquez plaats hebben.

Het was dus inderdaad een vermetelheid zonder weerga, dat Raffles en Brand de stoutmoedigheid hadden, zich nu nog onder het gezelschap te mengen.

Zij hadden het dan ook werkelijk niet gedaan, wanneer Raffles daarmede geen doel beoogd had.

Hij had er wel is waar met Charly Brand nog geen woord over gesproken, doch deze wist, dat zijn vriend er een bijzondere reden voor had, toen hij nu onmiddellijk naar de buffetzaal ging, waar hij wist, dat hij naar alle waarschijnlijkheid Baxter zou vinden.

Het was Brand ook wel bekend, dat de hoofd-inspecteur zich bij dergelijke feestelijkheden het liefste ophield, waar iets goeds te eten of te drinken was. Op dit uur was de buffetzaal stampvol.

Het dansen, waaraan de heeren vol ijver hadden deelgenomen, had allen hongerig en dorstig gemaakt, en iedereen wilde zich, vóórdat het feest geëindigd was, en zij naar huis zouden gaan, zich nog een weinig te verkwikken.

De maskers van Raffles en Brand liepen volstrekt niet in het oog; er waren zóóveel domino's op het bal, dat er geen reden voor bestond, om te veronderstellen, dat deze beiden niet tot de genoodigde gasten behoorden.

Niet zonder moeite gelukte het den beiden avonturiers, om het buffet te bereiken.

Dat was reeds uit den aard der zaak niet gemakkelijk, daar zij er op bedacht moesten zijn, dat niemand door een toevallige aanraking met hen op het denkbeeld zou komen, dat zij onder hun zwarte domino's een paar geheimzinnige en zware voorwerpen verborgen hielden.

Vlak voor het buffet ontmoetten zij eindelijk ook Baxter.

De edele heer was reeds niet meer zadelvast.

Hij zwetste ontzettend druk met een heer, die vlak bij hem stond en waarmede hij juist in gesprek was over het succes, dat hij reeds in zijn loopbaan als hoofd-inspecteur behaald had.

Raffles ging vlak bij hen staan.

Ook hij liet een glas champagne inschenken en hief het op, om met zijn buurman Baxter vriendschappelijk te klinken.

Baxter kon bijna niet meer op zijn beenen staan; daarom lette hij er in het geheel niet op, toen Raffles weer zijn glas op tafel zette, zijn notitieboekje uit den zak haalde, daaruit een visitekaartje nam, spoedig daarop eenige regels krabbelde en toen het kaartje met de handigheid van een geraffineerden zakkenroller het den inspecteur in de rechterhand stak.

Eerst toen Baxter deze hand gebruiken wilde, om naar een heerlijke kreeftensalade te grijpen, bemerkte hij tot zijn groote verwondering, dat een visitekaartje tusschen zijn vingers stak.

Met een oliedom gezicht keek hij naar alle kanten.

Wie kon hem deze poets gebakken hebben? —

„Wat denk je wel, jongmensch!" snauwde hij tot een jongen, naast hem staanden heer, die met welbehagen een portie kaviaar verorberde, „ben je krankzinnig geworden, om mij dit kaartje in de hand te drukken? Ik ben toch je loopjongen niet? Ik ben hoofd-inspecteur van politie, Baxter, van Scotland Yard, begrepen?"

„Begrepen? Begrepen? Ik heb niets begrepen. Ik heb alleen maar begrepen, dat je kanon bent, vriend-amice en dat je van voren niet meer weet, waar je van achteren bent. En nu zou ik alleen maar willen, dat jij zult begrijpen, dat als je nog eens zoo'n toon tegen mij aansloot, dat je dit bord met kaviaar tegen je dronkemansgezicht krijgt, al ben je ook drie maal hoofd-inspecteur Baxter! Heb jij dat begrepen?"

Binnen eenige minuten had zich een heele kring van heeren, waaronder zich ook Raffles en Brand bevonden, om de beide woedende kemphanen geschaard.

Zij drongen zich hoe langer hoe dichter naar voren om de oorzaak van den twist te leeren kennen.

Eindelijk werd het door iemand vlak voor Baxter's voet ontdekt.

„Hier is het kaartje!" riep hij.

„Hier er mee!" schreeuwde Baxter, „Hier met het corpus delicti! Nu zal blijken, wie de brutale kerel is!"

Doch nauwelijks had hij een blik op het fraaie stukje ivoorcarton geworpen, of hij werd doodsbleek en viel tegen den het dichtst bij hem staanden persoon aan, daar hij alles met zich in het rond zag draaien.

Haastig greep men van alle kanten naar het kaartje, dat uit zijn hand viel en in het volgende oogenblik klonk het uit vele monden door de zaal: „Raffles! Raffles! Raffles, de beroemde, de geniale, Groote Onbekende, hij bevindt zich hier in deze zaal!"

Alle heeren schreeuwden in de grootste opgewondenheid woest door elkander.

„Raffles is op het gemaskerd bal!" riepen ook de dames in de aangrenzende zalen, en ook zij kwamen aangesneld om het kaartje te zien, waarvan het opschrift reeds algemeen bekend was geworden.

Baxter had niet kunnen verhinderen, dat, vóórdat hij weer tot bezinning was gekomen, een der heeren de overigen was gevolgd, en het met luider stem had voorgelezen.

Het was ongelooflijk, wat men daar vernam! En toch, hier stond het zwart op wit, met de groote eigenaardige letters van den genialen Grooten Onbekende:

„John Raffles heeft het genoeg en mede te deelen, dat het hem daar juist gelukt is, het vermogen van dr. James Knot voor een millioen in goud lichter te maken. U zult zijn zoon Richard, de „vlooi", dokter Redmill en twee detectives in vriendschappelijke gemeenschap in den onderaardschen kelder van dit huis, waar zich de zwendelwerkplaats van den gemeensten kwakzalver der wereld bevindt, aantreffen; wanneer u de heeren wilt bevrijden, haast u dan, waarde vriend Baxter; ge kunt den weg ge-

makkelijk vinden, wanneer u zich naar het kleine kabinet begeeft, dat naast de alcoof is, waar zich de studeerkamer van dr. Knot bevindt. U en Marholm in uw verdere loopbaan veel geluk toewenschend, teeken ik als steeds, met vriendschappelijken groet

JOHN RAFFLES".

Inspecteur Baxter was, onmiddellijk nadat hij het kaartje gelezen had, het paleis uitgesneld, om de geheime agenten van politie, die om het huis patrouilleerden, van het voorgevallene in kennis te stellen.

Vast ervan overtuigd zijnde, dat Raffles en zijn vriend zich nog in huis en wellicht onder de gasten zouden bevinden, snelde hij nu met zijn beambten naar het paleis terug, om in de allereerste plaats Marholm en de overigen, zooals het kaartje vertelde, zich in den kelder bevindende makkers uit hun neteligen toestand te bevrijden en dan met hen vereenigd naar de brutale avonturiers te zoeken.

Het gelukte hem wel, het eerste gedeelte van zijn plan uit te voeren; van Raffles en

Charly Brand echter ontdekten zij, ondanks al hun pogingen en navorschingen, noch in het paleis noch in de buurt daarvan ook maar het geringste spoor.

John Raffles, de Groote Onbekende, en Charly Brand hadden zich de algemeene opgewondenheid van de personen in het paleis ten nutte gemaakt en waren zonder moeite op straat gekomen, waar zij snel in een auto staptten, om daarmede naar de heerlijke villa van lord Edward Lister in Regents Park te rijden.

Eenige dagen later kon de burgerij van Londen in de verschillende couranten der hoofdstad van de bijzonder geslaagde streek van John Raffles ellenlange berichten lezen.

En nog nimmer was de politie door de pers zoo geblameerd als dezen keer!

Niemand veroordeelde den Grooten Onbekende, dat hij een man, die op een bedriegelijke manier zijn medemenschen plunderde, aan de kaak had gesteld en ten minste een gedeelte van het door Knot door zwendel verdiende geld aan de bedrogen patienten had teruggegeven.

De volgende aflevering (No. 588) bevat :

SLAVINNENHANDEL

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHER TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885